Élin och Herremanen.

1

En herreman så' stålt och bold,
Som eger tunner guld,
Och flera hemman i sitt våld,
Fick se en flicka huld,
Bland skogens stammar ensam gå'
Han lålade till henne så'.

2

Mitt vackra barn hvad hetter du
Säg mig ditt ljufva namn
Kom sätt dig vid min sida nu
I skogens blomsterfamn
Och låt oss språka vid en stund
Förtroligt här i enslig lund.

3

Mitt namn är Élin
Men jag får ej länge dröja här
Ty dagens sol snart nedergår
Och jag skall plocka bär.
I borgen som jag har åt mor
Hon väntande i hyddan bor.

4

Ack Élin ingen flicka söt
Och skön som du jag sett
Kom vila i mitt öppna sköt
Jag beder blott om ett
Gif mig en enda liten kyss
Var icke rädd att någon lyss.

5

Nej jag har lovat inför Gud
Att ingen kyss je bort
Förän den dag jag skall stå brud
Och det blir inom kort
Och då skall Gustaf hafva den
Från barndammen han han är min vän

Slutskriven den 23/12 1912. af J. Hellgren

Gillevara Wisan.

1

En liten visa jag nu vill sjunga ~~om~~
Om det är någon som vill lyssna till
Ifrån den muren där jag nu sitter
Är något svungen att så sig till.

För sex år sedan jag for från hemmet
Min ålder var då blot sjuttan år
Förutan pänungar förutan kläder
Men allt gick lyckeligt för mig ändå.

3

Jag tog farväl af min huldo moder
Ty fader min var då redan död
Han frågar mig vart jag ämnar stanna
För att försjäna mig dagligt bröd.

4

Ja denna frågan jag kan ej svara
För vinden blåser än hit än dit
Ja åstanen jag ämnar fara
Och sedan skall jag nog skriva hit.

5

Jag gick till Huldo för sista gången
För att få säga ett ömt farväl
Hon sade vän skall du från mig fara
Så tror jag aldrig det går dig väl.

6

Men sjömans blef jag dock inte länge
Blott denna sommar till den dag slut
Och sedan for jag omkring och stängde

Till Gilevara jag kom till slut.

7

Långt uppi i lappland där ligger grufvan
Blott tjuga mil ifrån. Luleå stad.
I denna gruvan fick jag arbete
Och långt från hemmet där bodde jag

8

Jag glömde snart bort min lilla Huldo
Så att jag knappast till henne skref
För jag fick kärlek till andra flickor
Som gick på gatorna där och dref.

9

En gingsdagsafton då jag var drucken
Ja afton kvisten jag gaf mig ut
För att skaffa åt mig en flicka
Men råkar själf då så illa ut.

10

I hennes ställe jag träffar gossar
Och fulla vare de likson jag
Och där blef slagsmål som jag tillställde
Och jag blef häktad den andra dan.

11

Men hanske Hulda han nu är gifter
Och har det bra men hur har jag det
Där jag nu sitter han jag ej tittа
Tjenom fönsteret utur min bur

12

Nu slutar jag min enkla visa
Med sorg i högen jag lägger mig
Och sover sött intill nästa morgon
Till dess fångvaktaren han väcker mig

Slutskriven den 25/12 1912 af J Hellgren

Bandgermision

1

En afton stod jag utanför baracken
Med kappan på axeln och mössan på nacken
Och aftonsingnalen G.ödd sista ton
Ja då var slut med min germision.

2

Men kvällen var härlig jag började fundera
Om inte jag kunde ja fritt lite miera
Då fick jag en tanke från Gudarnas tron
Jag kunde ju så lätt på mig bandgermision

3

Beslutet och handling jag genast fullgjorde
Och tårtare om mig kappan jag högjde
Sen vänder jag ryggen direkt mot kasärn
Och glodde mig att jag tog bandgermision

4

Uti en bergås bland buskar så gröna
Där mättes två hjärtan i kvällen den sköna
Jag lovade henne med trovärdig ton
Att nästa kväll åter ta bandgermision

5

Men tiden är liten och timmarna vandra
Vi måste nu skiljas och hemåt jag vandra
Och gosten han sagta du min sötа gerson
Här in släppes ingen som har bandgermision

6

Men inslaget det blef jag men låg länge vaken
Och länge jag låg jag och funderade på saken
Och straffet det fick jag förutan reson
För det jag den natten tog bandgermision

Ja straffet det fick jag som alla nog kanner
Men vet ni gott folk och tro mig mina vänner
Om flickar där stod en hel million
Jag aldrig på natten tar bandgermision

Slutskriven den 23/12 1912 af J Hellgren

Skärgårdsflickan

En skärgårds flicka är väl jag
på sjön förgår min dag
Jag rådslat har en gosse jag
som uti sjönöd var

2 v

En gosse höll jag hjärtligt kär
han lovade mig sin tro
Han stal min glädje från mig här
Den har jag ingen nu.

3 v

Han sad min far förnekar dig
du kan ej bli min brud
Ty du förringa är för mig
o hjälp mig store Gud.

4

Och flickan föll till jorden ner
hon grät och jämrade sig
Nu är jag glömder vorden
av den som älskat mig.

5

Och gossen henne tog i famn
han tröstade henne och sad
Gråt ej här är min lugna hand
här kan du vila glad.

6

Och till den flickan gossen sad
gråt icke mer min vän
Två döden förr oss taga
en jag går från dig här

7

Och gossen bar en dolk till tröst
med stadig hand den för
Han stack den i sin älsklings bröst
han faller ner och dör.

8

Farväl du grymme fader
och så min hårda mor
Nog herran ger er lönen
om ej på denna jord.

9

Farväl min lilla syster kär
och så min lille bror
Ni veten ej vad kärlek är
den ej hos er kan gro.

Farväl nu allesammans ni
och så min lilla vän
Vi träffas en gång åter vi
hos Gud i himlen.

11

Och gossen för en dolk till bröst
med stadig hand den för
Och stöter den i eget bröst
han faller ner och dör.

Slutskriven den 23/12 1912 af J Ahlgren
(Vol för N:r 6/5)

Axel och Elisabeth

1

När solen sänker sina strålar då är
min tanke blot hos dig
När aftonrodnads glans sig målar
med ömhet tänker jag på dig

2

Du var den förste som jag älskade
du var den förste jag höll kär
För din skull är mitt hjärta fängslad
din bild uti mitt hjärta bär.

När du ibland glada flickor svärva
tänk då på sorgsna flickan här
Som knappt sin ro mäktar bära
vad man är svag då man är kär

4

När du till andra land skall fara
det grymma plikten kalla dig
Så fort man knappast hunnit svara
O, älskade förglöm ej mig.

5

Glöm ej bort mig i dessa dalar
jag jämra glömde allt för dig
Och hällre än i nöjens salar
satt ensam i en dal för dig.

6

O, Axel grymma avskedssmärta
giv din Elisabet en kyss
Tryck kännes unga varma hjärta
ännu en gång intill ditt bröst.

7

O, mamma skulle jag förneka
att bli ett äkta par med dig
Din kärlek kan hon ej förneka

och han förneka vill mig dig

8

Men när den dagen en gång randas
då är min tanke blott hos dig
Då tror jag nog att Gud han lagar
att vi få lyckans vägar gå

9

Och Om du skulle ge mig smärta
jag gärna lider allt för dig
Lek ej med något såratt hjärta
o älskade för glöm ej mig.

Om allt i världen skall oss skilja
ej våra hjärtan skiljas åt
Om allt i världen skall oss glömma
så glömma dig det kan jag ej.

Slut skriven den 23/12 1912 af J Hellgren
(Vol för N:o 6/3)

1v

Böljans dotter.

Det var en kall och stormig och en märk november natt
med dån mot gråa fjäflen sig valde kattegatt
Var våg bestänkte stranden med snövit skumig sky
och stormen kom från norden med väldigt dån och gny

2

Kring hela himlayelen en svart grå slöja låg
av måne och af stjärner ej minsta spår man såg
från polar master fyren en stråle då och då
skar genom nattens mörker och bröt mot skärn grå

3

Nu tråder böljans dotter sin krans omkring vår grav
och säkert många fartyg i natt skall gå i kvav
Jag hafver prövat vågen i storm på hattigat
så talte game katten där han vid brasan satt.

4

Wem hallar böljan dotter jag spord honom då
och vad har hon att göra om hon i kvav skall gå
Jag fick då höra sagan och om ni lyssna till
med katens ord för eder jag den berätta vill.

Långt ut ibland skären vid stranden där vågor slå
där står en liten grafvård ett kors med mossa på
En liten enkel kulle begrygd med sand och tång
utvisar här den platsen där kisten sänkts en gång

6

Men många år har flyktat sen dess på denna strand
bland märka hala klippor den gömdes uti sand
Och ligger enkla kullen där intill denna dag
så trotsade som klippan mot vågens hårda slag

7

Och den som i graven gömmes en unger sjöman är
han drunknade en afton bland våra gråa skär
Ty han bedragen blivit utav sin hjärtans vän
därför i djupa vågen av sorg han gick att dö.

8

De älskade varandra och svuro evig tro
men evig tro lär icke i många hjärta bo
Så var med denna kvinna tre år hon trogen var
då bröt hon trohetseden och sig en annan tar

9

Tre år förflytt sin bana och hon i brudstol gick
den dag då vigseln skedde hon bref från fjärran fick
Där stod jag kommer åter till dig min våna brud

så snart ett år har flyktat det lovar jag vid Gud

10

Ett år däräfter hände att man bland skären såg
en skönare så ståtlig som där för ankar låg
Och fiskarebefolkningen de undrade envar
vad är det för en skonare som här förtöjt sig har

11

Förvåning stod att läsa i allas anletsdrag
och gissningar där gjordes av allehanda slag
Och samtliga de trodde att kronans skepp det var
som nog skall loda fjuet bland bohuslänska skär

12

Men andra sade åter om kronans skepp det var
så läte de nog flaggan i toppen sitta kvar
Varifrån den kommit det säkert ingen vet
när den ej vågar visa sin nationalitet

13

Förvåningen och oron den steg för varje minut
men skonaren därute låg kvar liksom förut
Långt bort i horisonten sjönk solen sachta ner
skönt hennes sista stråle den vackra skonarn ser

14

Och nattens skuggor sänktes allt mer kring land och hav
och fiskarebefolkningen sig hemåt nu begåv
Det enda ljud som hördes var sommarvindens sus
samt dugningen som plaskade mot strandens sten och grus

15

Då hördes ifrån skonaren en visselpipas drill
och liv blev nu på däcket där för var tyst och still
En båt i sjön nedsattes i hast bemannas den
och snart för friska årtag mot stranden flög den hän

16

Snart målet det var hunnit komanda hörs tog förn
en ståtlig sjöman höppsarsa glatt i land från förn
Fack gossar ron tillbaka i natt ni fria är
men bittida i morgon så hämtar ni mig här

17

Skall ske kapten Göd svaret och båten sköts från
och snart kaptenen ensam stod kvar där uppå land
vad i hans tankar välvdes det vet allenast han
Som människans öde lider då det ej nämnas kan

18

Vad nattens skuggor skåda de gömma i sitt sköt
men sagan vet förtälja att när som dag inbröt
man hittade på stranden utaf en liten vik
ett ute sjömanskläder rent stelt och kallnat lik.

~~man hittade~~ 19

Wem som den döde varit man undrade på land
tills dess ifrån skonaren en båt lad till vid strand
Nu saken blef förkunnad det var kaptenen som bad
som hämta skall sin flicka ifrån sin fosterjord.

20

Till svepduk svänska flaggan man tog och honom gav
vid foten af vågen man riddle till en graf
Och ännu synes kullen med änkla korsät på
likt klippan strottsar vågen som vilt omkring den slår

21

Sen dess var gång det stormar på hattigat blå
en blidskön likduk flicka vid stranden synes stå
Wan hallas böljans dotter till straff Gud henne gaf
att åt var drunknad sjöman han redo skall en graf

22

Så lyder enkla sagan som jag den en gång hört
och hjälpe Gud var sjöman som stormen dit har fört
Bland bohuslanska skär-en sin undergång de på
tills dess att böljans dotter med Gud försonas må.

Slutskriven den 23/10 1910 af J Wellgren
(Wol för N:o 6/3)

Kvinnans själ.

1

Jag vet en flod där vågen aldrig fryser
Där bölgan slår emot en slipprig strand
Där varken sol ej heller måne lyser
den är omgiven af ett blommsterland.

2

Och många småkryp uti vassen ilar
och roar sig med månget muntert spratt
Och ofvar ålen i dess kanter ilar
och går på djupet mången mången gång.

3

Invid den sjön där kan du sällhet finna
invid den sjö där kan du svalka dig.
En sådan sjö det eger varje kvinna
och vill du älska fins den nog för dig.

4

Var lugn var lungn styr mig invid dess stränder
Låt mig i ro få plaska på dess våg
O flicka flicka bort med dina händer
Jag styr min Julle in så glad i håg.

Slutskriven den 27/12 1906
af Wal N:o 6/3 JBellgren

Alfrid och Anna.

1

När natten kommer och bjuder vila.
då sköna Anna åt lunden ilar.
Att möta Alfrid i dalens lund.
han lovat komma i kvällens stund.

2

Hon var så glad och hon sprang så lätter
Sin barm hon full med små blommer sätter
Vid högra bröstet hon binder fast
med röda bandet en blomster kvast.

3

I dalen har de unga stämt möte.
där vilar hon sig i dalens sköte.
Sen går hon länkstande dalen om.
men ingen Alfrid till henne kom.

4

I höga eken hörs gökens toner
och lärkan spelar i lindens kronor
Och vinden spelar på varje blad
för sköna Anna som vandrar glad.

5v

Han går i oro och längtan kvalen
då hördes Gjuda ett skott i dalen.
Då hördes Gjuda ett jämmerskri
som trängde fram genom trädens hägn.

6

Han går att möta sin vän på vägen
men stannar plötsligt och blir förlägen
Liksom en bild han förstelnad stod
Ty Alfrid badade i sitt blod.

7

Han frågade men hans röst var bruten
min kära Alfrid säg är du skuten
Hon dignar neder i blodröd famn
men Alfrid viskar blott hennes namn.

8

Han vänligt räckte då henne handen
och sade Anna nu löses banden
Farväl min Anna nu skiljs vi åt
hon brister uti en haftig gråt.

9

Ack öppna såret ej mera blödde
vid Annas sida ligger Alfrind döder
Han ligger hallnad vid hennes barm

om hennes lif har han lagt sin arm

10

Vid Alfrids lik vaktar Anna draget
men mördaren ilar fram ur skogen
Och ropar själf af förskräckelse
jag hafver mördat o ve, o ve.

11

Det svåra kan han dock aldrig glömma
han går att Alfrid för människor gömma
Han vänder om på den väg han flygtt
men laddar först sin pistol på nytt.

12

Pistolen han emot bröstet vänder
men Anna rycker den ur hans händer
Och själf fast med sorgset mod
och sade blod har här flutit nog.

13

Af väda skottet sig själf aflossar
och blodet börjar af såret forsa
Och Bernhard knappast en suck ens hör
vid Alfrids sida skön Anna dör.

Det sista skottet hörs mången akta
där kommer mäskor från alla trakter
Både små och stora från närmsta by
förskräckes och hägnar vid denna syn.

15

Mång flicka dömmar och mister modet
när månen klar speglat sig i blodet
Där hördes knappast en mänsklig röst
men vemod klagan i allas bröst.

16

Hur märkt det är uti sena kvällen
blev Bernhard fängslad och förd i sällen
Och smidd i bojjor i detta kval.
här härskar mörker förutan tal.

17

Han bittert gråter båd dag och nätter
den bleka kinden han med tårar tvättar
Sen går han längtande dalen om
till sist omsider hans dödsdom kom.

18

En dag hörs fängvaktaren berätta
i morgan Bernhard skall du afrättas
Bered dig själf och bekän ditt mod.

förän du gömmes i den kalla jord.

19

Jo Bernhard svarar och stilla gråter
nu vill jag gå och se Anna åter.
Ty hon där uppe i England.
skall ge förlåtelse med sin hand.

20

Och nästa morgon nu Bernhard leides
till afrättningsplatsen han faller neder
En blanksterkvast han i handen höll
och bilan höjes hans huvud föll.

Skriven den 23/12 1912 af J. Hellgren
(Wal för N:r 6/13)

Bilidär visa.

1

Ja här vid flottan jag tjänat nu
uti ett år och i månad sju
Nu är jag trötter uppå slaveri
nu vill jag sluta jag vill bli fri

2

Jag var en yngling så glad och nöjd
Som vid mitt arbete stod med fröjd.
Då kom den dagen jag skulle ut
att exersera förutan prut.

3

Så i staden jag gick en dag
ut för att taga mig en promenad
Då kom en värvare som sa till mej
skall du dig värva säg inte nej.

4

Ja tyst nu litet och hör på mig
så skall jag upprichtigt säga dig
Att folket säger att det är ett tvång
och är det sanning då blir tiden lång.

5

Ja tyst nu lite och hör på mig
Så skall jag upprichtigt säga dig
Att kläder gänningar du får och mat
Så kan Du ju ej bättre vilja hat.

6

Om du dig skåter i blott ett år
så kan du redan till nästa vår
Du blir befodrad till karpral

få mera gängas och bo i stan.

7

Och jag blef värvad inom kort
från mor och syskon jag reste bort
Ja ifrån vännen min, en flicka här
och till Karlskrona det sedan bär

8

Nu sluta vill jag min dystra sång
min värvningstid har väl slut en gång
Då blir jag åter civil igen
får resa hem till min lilla vän.

9

Will någon veta vem visan dichtat har
det har en värvad som i aresten var
Förrätt man sagt han varit full en gång
farväl kamrater slut är min sång.

Hälsingborg den 23/12 1912
J Hellgren Kalmtär

Skeppet Skuldas undergång

1

Warkhän du stolte sjöman warkhän står nu din färd
långt bort ifrån din hemort på havets halla väg
Men hom då snart tillbaka du stolte sjömatros
du lämna skall med smärta din ömma harlekäros

2

Och ner till skeppet Skulda så var nu skeppets namn
en vacker sjöman ilar ifrån sin flickas famn
Med tårar ögna på kinden han gaf till afskedsord
allt ifrån henne skiljdes den ende wän på jord.

3

På skutan lyftes ankar och segel sättas till
nu gäller det ej längre i hamnen ligga still
De goda segeldukar af wind nu fyllder snart
och Skulda plöjer wågen allt med en dåjlig fart

4

Och resan den gick lyckligt fram till Ostindiens
bland alla sjömän war det blot glädje lif och lust
Där wände de tillbaka och styrs mot säker hamn
blott en utaf dem alla fick se sitt fosterland

5

Ty nu har himeln mulnat och höga wågor börja gå
Och sjömän i sin ordning för fall och master stå
Då hörs kaptenens stämma fort berga seglen bort
de lydde hans befalning och detta gick inom kort

6

Och snart war inneberga.d warenda segeldukar
och uti samma riggen hörs stormens wilda tjut
Och wågen kastar skeppet till en förfärlig höjd
försvunnen war för alltid den glade sjömans fröjd

7

En wåg gick över däcket och alla rapa nu
att uti wågen kämpar kaptenens unga fru
Kaptenen såg sin maka när hon gick öfver bord
och bittra tårar fälldes ty sorgen den war stor.

8

En båt båt från Skuldas reling i sjön nu firas ner
den krossades i spillror utaw en wälja tå wred
Försedd med sex matraser som i densamma war
i hafvets wåg de lägo där funna de sin graf.

9

Om hjälp men dock förjäves de unge sjömän bad
ty hafvets wåg den slukar och rycker segeln af
De war sin hälsning sända hem till sitt fosterland

De kämpade för döden de stöts i hafvets famn

10

Och Skulda länsar undan för vind och vågors svall
till dess hon grundstigt stöter allt uppå dagers bank
Vid skall en sjöman sänka när vattnet faller på
och ingen räddning synes vart ögat än han nå.

11

Uppe ännu lugn vid rodret där står en ung sjöman
han tänker på en flicka han har på Sveriges strand
Skall jag ej mer få skåda min vän och huldo mö
för det jag plöjer böljan skall jag på hafvet dö.

12

Kaptenen sade gossar blott lyd mig än en gång
nu ser vi slutet nalkas vår tid blir ej så lång
Gå nu att kapa riggen han rullar ganska hårt
går vraket utaf grundet så blir vårt öde svårt

13

Nu Skuldas master falla med ett förfärligt brak
och skyhögt vågor svalla utöver redlöst vrak
Snart allting har försvunnit uti den våta grav
de sluta sina dagar i Nordsjöns kalla hav.

14

Uppe styrmannen på en planka i hafvet ensam drif
den ende av dem alla som ändå räddad blef
Och snart blef han upptagen utav en engelsk brigg
Som under stormen mistat stor del utaf sin rigg

15

Uppe uti Sverige söger en flicka än sin vän
Än hafvet har bortröfvat han kommer ej igen
Och hon skall minnas ödet allt uppå dagesbank
det norska skeppet Skulda bland vågor gick i sank

Slutskriven den 24/12 1913 af J Bellgren

Skeppet S

Amerika Wisan.

1

Jag gångar mig neder till världshuset i Boston
En stålande värmorgon härlig och skön
Och fåglarna sjunga så härligt i skogen
Och jorden var klädd i en värmantel grön.

2

Så världshuset låg där en kojfajk nedskuten
Ren döden sin spegel i gatan han bar
Han viskade sakta hans röst, den var bruten
Han andades tungt och han stamma var ~~bruten~~ matt

3

Här du jag ser nu dig du är en kojfajk
Kom sätt vid min sida han sade till mig
Kom lyssna och hör vad jag har dig att säga
Min levnadshistoreja vill jag dig giva.

4

Jag hade ett hem och en älskande moder
En syster jag hade så fsom och så god
Jag lämnda dem båda jag ville se världen
Och däför så kom jag till västern hit ut

5

Jag började supa och sedan att spela
Blef skjuten i bröstet mitt lif är snart slut
Jag började supa och sedan att spela
Blef skuten i bröstet mitt lif är snart slut.

6

En annan jag hade dock kärare än min moder
Till henne jag sände en hälsning så kär
Säg han ej gråter ty vi skola åter
Få träffas en gång bakom dödsflodens skär.

7

O, skynda att hämta mig ett glas kallt vatten
Min feber där bränner så het som en glöd
O, skynda att hämta mig ett glas kallt vatten
Men när jag kom åter så då var han död.

8

O, frihetens ande mot fjordiska kvalen
Du svingar mig upp i de evigas land
Och lägg mig i mullen där borta på kullen
En kojfajk som dött för en mördares hand.

Skriven den 27/12 1912 af JWellgren

Idas Klagan.

Mossbelagen hydda står vid Hecklas fot
höga granar skydda den mot stormens hot
Men där inne sorgsna minnen
Lifvets storm en ros bröt af
men på strand vi finna
Kors på Idas graf.

2

Alfrid skön som våren drog till fjärran land
och med stridа tårar Ida gråt på strand
Gråt ej Ida Vän att lida
Hennes kärlek hennes tro
tåligt skall han bida
Återkomstens ro.

3

Bret skär sin bana tränne gånger om
saknad blev en vana ingen Alfrid kom
Vän att lida. Stackars Ida.
Döljer smärtan för sin far
kraft att ensam strida
Hennes hjärta har.

Men från bleka kinden blomman vek sin
så af Herrans vindar härgas södems ros.
Tårfullt öga. Stort det höga.
Fasängt följer hjärtats bön.
Svaget bottar höga
Falskhet blir dess lön.

5

Enda dotterns smärta rör den gamle djupt
och hans faders hjärta skyndar att ge tro
Sörg ej Ida Till din sida
Snart du Alfrid återfår
blott för dig jag reser
Och en fara gör.

6

Ida gick till stranden likt en ensling hon
ristade i sanden många et älskat namn
Morgondimma. Middagstimma
Suckande hon andas där
månens bleka skimmer
finna henne där.

~~Skriven Hon 27 Juli af Fältgren~~

Skyhögt bölja svalla över havets ~~öga~~ bry
åsljan ryskligt knallar blixten delar skyn ~~flyg~~
Skeppa förstärdes Nödrop hördes
Vraken slungas emot land
och av vågen föres
Mången färs på strand

8

Af förtvivlan slagen Ida såg sin far
sedan skumt av dagen gubbens öga når
Dödsminuten är förfluten
Döden redan kallar mig
Alfrids tro är bruten
Han har svikit dig.

9

Sen sin hand han lade i sin dotters hand
ett farväl han sade gick till fridens land
Dödensvingar Mörka vingar
Så ett kenskt ett smärtans Gjud
samma ängel bringar
Idas själ till Gud.

Skriven den 24/ 1912
af Wal Nr 6 J Hellgren

Militär visa.

1

En julaftan år nittonhundra fyra
Kommenderades jag att gå ut på lägervakt
Men jag tog mig förmånga små supar
Till att göra min plikt det stod inte i min makt
Ty jag var taki och jag stod brokig
Till dess när det kommeras "Gif akt"
Och jag trodde att Översten var brokig
Till arresten jag fördes med paraden uti tackt

2

I mitt huvud det rullar och bullar
nästa dagens morgon då jag får ro därför
och i sällskap med körpraln jag sunkar
till majore där jag skulle stallas i förhör
Och han förklarade att jag fick fara
på grund af mitt leverne som fången till Karlsborg
O du himmelske Gud mig bevara
för att skiljas ifrån flickorna som bor i Hälsingland

Oscar Lundkvist
K. Lindkvist
Militärvisa
Kungliga Skaraborg 46

I arresten där får man snart bröder
utav alla nationer och folk a sungomål
män, doch bättre det är uppå söder
än att fira sin jul i ett sånt förbannat hål
:;: O milda konung, en sådan daning
Har du ej berett åt dina tappre gossar blå
Men en krigare kan få försoning
när det ropas Husarer gå' på' gå' bara på'. :;:

4

Men nu så' vet jag så' väl hur det smakar
att sitta innespärrad i ljus och mörk arest
nen jag svär så mig lusande haka
det skall dröja innan jag kommer dit därnäst
Ty jag skall sluta med att supa
och hädanefter befrias från allt tvång
ty åt Hälsingland bär det huvudstupa om jag
i buren skulle råka komma än en gång.

Skriven den 27/10 1910 af Wal. Nr 2 6/3
J Hellgren

J Hellgren

Stockholms Visa

1

Från gumman och barnen och mor
Till Stockholms utställning jag for
En kappsäck i handen jag bar
I den var en plunta så' rar
Ja där var båd kalfkött och fläsk
Så' den var just inte så' lätt
I en damkupé vilse jag gick
Och genast utställning fick.

2

Till djurgården i spårvagn jag for
Ja där bar en cirkus så' stor
En grajas där nu åkeri in
Tolan slår svänne volt i en ring
Sej hör mäster grajas så' ja
Det där var just inte så bra
En herre där fram till mig gick
Och genast utställning jag fick.

3

Sen gick jag till frälsningsarmén
Där påstod di att jag var kapytän
Halleluja gassar jag skrek
Och fram kom en flicka så blek
Han ville ju använda mig
Men jag sade gå du med dig
Att hämta Kapytänen han gick
Och genast jag utställning fick

4

Sen går jag att köpa logi
Som inte så dyrt skulle bli
Jag möter en käring så trind
Han visa mig upp på en vind
Dett här kostar fem kronor natt
Och käringa fan sprattt i skratt
Att hämta polisen han gick
I finhan jag inställning fick.

Skriven den 24/12 1912 af Wal Nr 6/3 J Hellgren

G Paulsson

G Paulsson G Paulsson G Paulsson

A Mårtensson A Mårtensson

Månstrålar Walsen

1

Månstrålar klara glimmar ~~sig~~ vinden sig sakta rör
och i den klara timman jag mandolinen hör
Bakom balkongens galler en skugga jag skymta ser
och från gondolen faller en ros till sängen ner
Svårt är att glömma sorgern gömma
Tonerna ljuda till henne upp
Himelska stärna lysa du och värna
kärlek och tro till henne upp.

2

Luft är om kärlek viska matt till sin hjärte vän
lik en liten viska står sina drillor än
Ljung om en älskad maka långt bort i skogens famn
kommer dock snart tillbaka viskar ett älskat namn
Svårt är att glömma sorgerna gömma
Tonerna ljuda till henne upp
Himelska stärna lysa du och värna
kärlek och tro till henne upp.

Skriven den 24/12 1912 af Wal Nr 6/5 J Hellgren

A Mårtensson A Mårtensson

A Mårtensson Edström

Krogflickan.

1

Så (synes) drogen där en strålande fröken
Som gästerna tjusa när de bli på röken
I bland han det hända att han bliver här
Om han råkat ut för en ung militär.

2

Sen vill han sin älskling servera så gärna
med suparna gratis och tilltugg m.m.
Och även han hända att han får en slant
när han med sin sköna blir riktigt bekant.

3

Sen går det en tid och behagen försvinna
och flickan hon börgar bli back över magen
Då har helt lungt militären reträtt
Ty kronans blå gossar ej buras så lätt.

Skriven den 25/12 1912 af Wal Nr 2/3 J Hellgren
Ktarbrace

Beväringsvisa

1

Det var en fredagsmorgon vi for till Backamo
upp till den stora heden där vi skola få och gno
där få vi exersera med gradning och jevär
jag tag farväl af min lilla vän så kär.

2

Vi gick ombord på båten med en sjudgäkla hast
men aldrig har jag den båten har fått en sådan tivad last
vi hurra och vi spelade för vägen den var lång
överallt var det munterhet och sång.

3

På båten fick vi kaffe med bullar må ni tro
och sedan var det tid att lägga till vid holmens bro
och när vi kom i land blev vi ställda på ett led
de skulle se om varenda man var med.

4

Men redan nästa morgon till horurn väcktes upp
och bakruset det värkte uti vår arma kropp
då rapades uppställning till gröten skall ni gå
vi gick med men för oss fick gröten stå.

Och när vi kom till huden och förlagda blev
och alla Göteborgs pojkar kom på elfte kompani
där fick vi uniformin det var en syn att se
vi stod och skrattade så käften gick ur led

Den en fick en ~~mössa~~ rock som gått räckte till för två
den andre ett par fyrer som varen allt försmå
den trede fick ett mössa som var föröst den var
ja ni skall tro det blev en äkta kronans kar

Men hundra åttio dagar det tar väl en gång slut
så glada ifrån huden vi då skall rycka ut
då skall vi ta igän vad vi här försummat har
leva rullan varendaste dag.

skriven den 25/12 1912 af JHellgren

Konvaljen afsked

Ljuva smekande milda vastanvind
Kom och svalkande smek min blek kind
O, böj dig ner invid min veka fot
Ack dröj dröj hos mig tag min sista suck emot
O hur jag längtar att sprida min doft till en va
Prisa min skapare god med den välludst jag ämnu
Snart är den slut den korta tid
Och jag böjer mitt huvud, så sakta, så sakta, att dö
Vit såsom snön slumrar jag stilla in uti frid

Rik på fröjd men så kort min levnad var
Ljuva hördes mitt hjärta harposlag
Jag ståtlig drack med mina spjäda blad
Ack min drackt den var så vit var så ren i ljuset
Sedan blef jag gömd under snövita sveppningar dräkt
Vilar och väntar på vår och på dej du västanfläkt
Snart är det slut den långa natt
Och jag böjer mitt huvud så sakta så sakta
att de klockorna små ringa hälsande vårsolenglad

skriven den 25/12 1912 af Kol Nr 6/13 JHellgren

Två drunknade flickor.

Där vätet två blommer i fjordfjetts vår
till föräldrarnas glädje och hopp
De växte tillsammans från år och till år
som ungmör så växte de upp.

En dag när de gingo att höra Guds ord
sitt löfte till altaret ge
De skulle ju båda till nattvarden gå
med himmelen knyta förband.

En båt med ett segel vid hafstranden låg
en dag gingo båda däri
Men hastigt de snart upptog lurande våg
och snart hördes nödrop och skrik

Den ena var lycklig att simma i land
den andra han ropar och ber
Och högt över vattnet han sträcker sin hand
och ropar ja ack så gj mer.

Den räddade flickan kan simma dit ut
att hjälpa sin nödställda vän
Men kraften sveks dem båda till slut
och båda försvunna i sjön.

De kämpa för lifvet men drunkna ändå
ty döden den slutar i famn
En bubla på vattnet där synes ej mer
och båda i djupet försvan.

Två kistor med kransar och blommer och blod
framför altaret nu föres in
De följdes i lif och de följdes död
de följdes i himmelen in.

I nygräfda gravar de nu föras ner
och sorgsna står skaran och ber
Och sorgsna föräldrna vattna med gråt
den mull som de vila uti.

skriven den 25/12 1918 af Vol N:o 6/15 g:t Hellgren

Sjömansvisa

1

Jag är en fattig ung sjöman
som plöjer havets blåa rand
Mitt hem jag har uppå bölgan blå
där mången yngling lida får.

2

Den förste gången jag såg dig
då rördes blodet uti mig
Då tyckte jag att du skönast var
utav alla dem jag skådat har

3

Den andra gången jag såg dig
då bad jag dig att älska mig
Då bad jag dig om både huld och stöd
och att jämt få vila vid mitt bröst.

4

Ack om jag hade dig en stund
i ensamhet i gröna lund
Jag skulle då tala om för dig
hur inerligt jag älskar dig

5

Ja uppå sjön jag seglo vill
det är min lust det hör mig till
Förty jag vet du har en annan här
och därför jag förskuten är.

6

Adjö min far adjö min mor
adjö min syster och min bror
Adjö med dig min lilla vän
vi råkas nog i himmelen.

Hälsingborg den 26/10 1918 J Hellgren Wal

Sjömanens afsked.

1

Nu skall vi ankaren lyfta från båten
Segeln hissa högt uppi toppen
Men uppå masten högt uppvid knoppen
svajar de vimplar i gladaste lopp
:|: Nu från mitt fädernesland jag går
med mitt hjärtas kärlekssår :|:

2

Men där en blåögd tärna dväljes
den jag mitt hjärta givet har
Aldrig för guld min kärlek säljes

hällre fjäg den med i graven har
:|: Kan du mig glomma Elin o säg
uppå min blåa farliga väg. :|:

3

Skulle än blixten gjunga från höjden
brusande vågor slå över bord
Skall uppå färden öka den fröjden
att du beständigt står fast vid ditt ord.
Vacthån mot faorna ila framåt
uppå min blåa farliga stråt.

4

När vi till Kapstaden kommit anlända
sänder jag bref till min älskade mö
Blott för att kärlekens lågor uppstända
och de ej skola slokna och dö
:|: Kan du mig gott glömma Elin o säg
uppå min blåa farliga väg :|:

5

Låt hoppets ankar hetsing ej brista
här till min kärleks farkost min vän
När stormen ryter tro ej att sista
gången vi se varandra i gån

:|: Neg jag vill komma åter till dig
ifrån min blåa farliga stig :|:

6

Skulle din troket ifrån mig svika
förän jag hinner mitt fädernesland
Skulle från alla kvinner vika
skänka åt havets kärlek min hand
Jag vill ej tro det Elin o säg
uppå min blåa farliga väg.

7

Farväl min Elin nu lämnar jag hamnen
går emot faror på okända hav
Tryckes tankarna dig uti sinnen
havet jag vill ej skall bliva min graf
:|: Ringen på fingeren bär jag för dig
uppå min blåa farliga stig. :|:

8

Farväl min Elin nu lämnar jag hamnen
går emot öden på stormande hav
Jag är dig trogen trotsar flärden
ty jämt din bild framför mig står
:|: Vet att jag älskar älskar och mig
uppå min blåa farliga stig. :|: skriven den 26/1910
af J Hellgren

Sjömannens återkomst.

1

Det var en gång jag valde mig en vän
den höll jag här näst Gud i himmelen
Jag reste bort i några månaders tid
och kom igen det var vid juletid.

2

Det första som jag tänkte göra då
det var att hem till lilla vänen gå
Att än en gång få trycka hennes hand
som mången gång har vilat intill min

3

När jag till lilla vännen träder in
då var hon så bedrövad i sitt sinn
Ett litet barn hon uppå armen höll
och tårarna på hennes kinder föll.

4

Jag hälsade godag o Ida min
här har du åter lilla vänen din
Vad är det för ett barn du har hos dig
o, flicka var upprichtig svara mig

~~Hälsing borg den 20/~~ 1912 ~~J Hellgren Hbg~~
1/2

2

Där lefde jag lyckligt från sorger och tvång
och lekte vid lövskogens bryn
Jag byggde små dammar vid bäckarnas språng
och lyssnade till vågornas brus.

3

Och en moder jag hade så from och så mild
Hon vaktade mig på min stig
Och ännu i tanken jag ser henne än
hur troget hon vaktade mig.

4

All den kärlek en moder kan skänka sitt barn
kan i dikten ej tecknas med ord
Hon vakar om natten så väl som om dan
liksom änglarna över sin jord.

5

Men vad gagnar all kärlek mot världsvimlets vång
som hastar likt skeppet på våg
Mot okända öden vi sikta vårt mål
och vandra alltjämt mot vår grav.

6

Denna tid är den bästa vi ha på vår jord
några andra man vet ej utav
Men vi måste nu skiljas en dag från vårt bord

där föräldrarna föda oss gaf.

7

Ja som många har kommit då helt liten jag vår
att ensam försjäna mitt bröd
Att lagt bort från hemmet från moder och far
för att pröva vårt framtida hopp.

8

Jag minnes den dagen då jag reste bort
till Stockholm ja dit stod min håg
Där glömde jag hemmet så kärt enan kort
bland nöjenas osäkra väg.

9

Bland kamrater och nöjen förflöt tvenne år
ej en tanke på hemmet jag fått
Men mitt hjärta var glatt säger ej vad jag fått
från hemmet jag ärvt på min lott

10.

Man när ung man är glad och man tänker ej på
hvad vår framtid kan bära med sig
Men mången i världen kan ångra det på
så hände det även med mig.

11

Jag är ju en yngling mitt yrke det är
att hägna mitt fädernes land
Men det är ej det bästa att tjäna militär
och bindas vid krigslagars band.

F 12.

Jag tjänat vid gardet i två långa år
om ett år är det äntligen slut
Man får mycket försäkta men lära man får
bland annat att äta och veta hut

13

Vi har många faror och många besvär
som en krigare har att bestå
Jag kan ej uppräkna men nämner blott ett
att vår lott ingen afundas må.

14

Jag står ensam i världen förutan en vän
en flicka som skänker mig tröst
Ingen lever så lycklig och glad såsom den
som får trycka sin vän till sitt bröst.

15

Jag vill intet nämna något namn på min vän
uti dikten jag säger blott er
Att för henne jag lever för henne jag dör

tills livet ej fins hos mig mer

16

Men får jag leva ett år och min frihet jag får
Will jag skynda likt fågeln i skyn
För att skaffa ett hem där allt tvång inte når
och för framtiden leva i ro.

17

Då will jag fråga min flicka om willig hon är
att räcka mig trofast sin hand
Och sedan i världen jag ej mer begär
blott få knyta mitt framtida band.

18

Jag i dikten har skildrat min barndom förer
jag har målat mitt framtida hopp
Med de tankar färger som hjärtat och tanken
Och som blandas med kärlek och hopp ger

19.

Och nu mina vänner jag säger farväl
hanske träffas vi åter en gång
Då jag uti dikten med jubblande barn
kan få sjunga en gladare sång.

Skriven den 29/12 1910 af J. Wellgren

(Vitsord för N:o 6/31)

Niagara.

1

Jag satt en kväll vid skönn Klaras bädd
Den lilla ungen var så blyg och rädd
Warför det vet jag ej jag lovat bara
för henne föreläsa Niagara.

2

Jag såsåg så den skönna flickan skalv
och hallsvett droppvade på pannans valv
Och tårar runna ned på blåndvitt lakan
men täcket drog hon ända upp till hakan.

3

Förstulet jag uppå den skönna såg
där hon så uppsörd låg och darrade
Och siden täcket lätt av daffran rörde
att barnens vågor sig otroligt höjde

4

Abot min beräkning denna åtgärd skred
jag tålde ej att se hur flickan led
Såg skall jag sluta hulda Gjuva Klara
nej jag will höra slut på Niagara.

5

Han var så' sådd han slog sin runda arm
omkring min hals och slöt mig till sin barm
Då svävade mitt liv i okänd fara
jag stod på branten utav Niagara

6

Men akta dig han varnade så milt
vid Niagara strömmar blodet vilt
Så rått så varmt så häftig världens lågor
du lätt kan drunkna i dess mörkblå vågor.

7

Så plötsligt och så lampan slocknade
jag kunna bara fick men intet se
jag dök i mörkret trotsade all fara
med huvudet före ljutes i Niagara.

Skriven den 29/12 1912 af J Hellgren
(Vals för Nr 6/13)

Den förtjuste skomakaren.

1

Den tarvliga födan den knogar jag får
så ryggen den börjar bli krokig
Om inte jag hade mitt glada humör
så tror jag bestämt jag blef tokig

2

Men nu för i vändningen jag vara så snäll
att snöridna klockarna ansa
Charlott skall ju sina tyjäter i kväll
för han skall till söder och dansa

3

Men kärlek i fyra års tid har bestått
slik kärlek är ej att bespotta
Förälskad jag blev så en gång jag tog mått
till halvhöga hängar åt Lotta.

4

Jag svor henne trohet vi spannren och lärt
och sjusande lög henner äga
Men Lotta hon sade vi få väl härnäst
ha hängskaften dubbelt så höga.

5

Och åtta par hängor jag henne bestått
jag blygs ej min blygghet att blotta
I dag jag för nionde gången tog mått
Till alns höga hängor åt Lotta.

6

Då frågte jag vill du nu bliva min fru
men Lotta säger tvehsamhet säja
Nej skaften är inte nog höga ännu
jag tror några år vi få dröja.

7

Ja vänta i fyra år till har jag kraft
men nog ville gärna jag pruta
Ty år efter år blir det högare skaft
jag undrar hur detta skall sluta.

skriven den 29/12 1912 af J Hellgren
Hol för N:s 6/13

Synmansällen.

I vindskupans fönster där mansällen sitter
som sommar och stickar till sent uppå kvällen
Med spännande blickar mot gatan han ser
Och blott ~~mot~~ militären mot henne nu ler

2

Och snart hörs sporarna klinga i trappan
och inträder krigarn med pådragen kappa
Till lilla mansällen som visar sig blyg
men likväl han hysser husaren i smyg.

3

Och nu har han fångat sin fågel i bur
han sjunger så gladligt snart är det din tur
För henne att sjunga en vaggvisa lång
Ty kolen den börjar att bliva förtrång

4

Ja dessa små flickor så glada och ömma
då natten för går under ljuvliga drömmar
Och snålt han sig viskar i krigarens famn
han hysser så idligt och viskar hans namn.

skriven den 29/12 1912 af J Hellgren
Hol för N:s 6/13

Oskar A Svensson.

En ny militärvisa.

1

Jag var en yngling så glader och nöjd
Knappt fyllet mitt tjuttonde år
Från föräldrar och syskon jag reste långt bort
att själf börja skaffa mig bröd.

2

I tidningen värvarna skriva så här
o yngling blif militär
Där får du allt gratis både kläder och mat
säg yngling vad ännskar du mer

3

Ja fängar det får du var blonde dag
med dem kan du vandra i stan
Och leva så lycklig från sorger och tvång
du bättre kan aldrig det få.

4

Ja kanske man känner och fattar beslut
tänk om jag en värvning skall ta
Jag är ju en yngling mitt yrke det är
och jag skall nu bli Skånsk husar.

5

Med kamrater i sällskap ja då reste bort
till sköna stan Hälsingborg
En värvning jag tog där på tre långa år
fast många gång jag angra det får

6

Men aldrig i världen jag glömmer den dag
då jag hit till gardet inkom
Uniformen den fick jag så härlig och här
och hälsades nu volontär.

7

Det gick ganska lyckligt di två första år
Ja tänkte nu är man snart fri
Då reser jag gladligt långt bort härifrån
allt hem till min älskade vän.

8

En dag när kommenderades stallvakt jag var
jag blef ovänns med en kamrat
Och det blef ett slagsmål kan ni tänka er
jag kan ej beskriva det mer.

9

Men dagen därefter då blef det förhör
för rätten jag då måste stå
Men så nästa dagen en krigsrätt här var

Och dommen den lydde så här

18

För misshandel och slagmål vi dömma dig här
att sitta i arretio dar
Men får första gången du straffader ås
så får du avsjäna det här

11

Till arresten

En vacker Kärleks-visa

1)

När jag mig rätt påminner o kommer så ihåg
Vart ende ord jag talat har med dig
Då röres väl mitt hjärta och allt som är i mig
Och sorgen den förökes uti mig
För var finner jag väl mig en så huld o skön (vän)
Som mig af hjärtat älskar med ära o med tro
Ro jö med lilla vännen så god

2) Se alla röda roser o alla vackra blad
Och alla de små liljorna på kvist
Ja de vissna jo af o sen läggas de i graf
Ja lilla vännen gifter sig och tiden den går
Men jag är ensammen ändå för om sommaren
Och om vintern snö en annan har bortlockat
Min vackra fästemö vår öfver jag önskar mig
att dö.

3) Ack tänk när lilla vännen en gång skall stå brud
Då röres väl blodet uti mig och då önskar jag mig
Att jag redan vore död än jag sen skulle nu få
äga dig.

För jag säg dig i skrud du min lilla unga brud
Med kronan på ditt huvud med pärlor o med band
Och lilla vigselringen på din hand.

Slutskriven den 2/1 1913.

Den grymme faderns lik.

1

På strandsborg där bodde en adelsman så rik
På penningar och silver fanns ingen honom lik
Han egde blott en dotter hon var däjeli och skön
Hon önskade öfver allt en sjöman till sin lön

2

En sjöman har hon älskat en sjöman vill hon ha
En sjöman vill hon älska i alla sina dar
Så litet hon åt och så litet hon drack
Hennes järta det var sårat hennes sinne det var svagt

3

En resa till Ostindien den sjöman skulle ha
Ack vad den unga jungfruen hon sörja mände då
Hon önskte honnom lycka och turende farväl
Hon sörjde ju så bittert allför sin lilla vän.

4

När sjömanen nu på bestämmelseorten träffade in
Han satte sig ner till att skriva till alla hästen sin
Och uti första raden i brefvet mände stå
Hälll nyn min vän att sörja jag hemmer väl ändå

5

Marija läste brefvet det var ju hennes häst
Sen går hon ut ur kammaren med glädje och med häst
Men brefvet det glömde hon det låg på hennes bord
Var på den grymme fadren hon in och det strax tog

6

Marija gångar sig till senden ner till strand
Och efter kommer fadren med brefvet i sin hand
Ja visst bör du mig tacka om jag brefvet på dig spar
Tänk alldrig på den sjöman om han är än så rar.

7

O fader o fader låt mig den sjöman få
Ej någon bättre gåva er dotter giva må
Kan jag ej honnom äga han jag ej honom får
Så går det ju detsamma vart jag i världen går

8

Ja några dar därefter kom där ett skepp till land
Marijas fader ilar från till skeppet ner till strand
Han bjuder den sjömanen uti ett eget rum till sig

Han trodde väl det minsta att han mista skulle
8 sitt liv

O, fader, fader jag din dotter älskat har
Men henne att förföra min afsikt aldrig var
Nu ligga vi förädda uti en fredlig hamn
Och några dar härefter får du vila i min famn
10

Ja hade jag ej rest där bort till främman land
Så hade du visst varit åt mig en trogen vän
Vad vi tillsamman talade det visste ingen om
Du är i mina tankar, du går ej därifrån
11

O, sjöman o sjöman du är ju den
Som har förstört min dotter du är ju hennes vän
Jag vill ej gå dig hämnas bra mej du säger sant
Så vida du vill lova att simma i vårt land
12

Den trysansvärda faderen hop händerna han slog
Så drog han fram den kniven som han under
Den sänkte han i bröstet på sjömannen god
rocken bar
Gick ut och stängde dörren låt han simma
i sitt blod

Sen går han därefter till dottern in
Kom älskade Maria skall du finna vännen din
Nu kan du hålla bröllop med kärasten din
Du skall få blod i bägaren i stället för vin.
14

När så Maria såg sin faders rock bestänkt med blod
Hon anar genast något men fattar även mod
Hon såg sin käraste blöda hon såg var kniven satt
Hon tog den oförfärad och gömde den i sin barm.
15

O, fader o, fader är sista bönen min
Lägg mig i sjömans kista lägg mig vid sjömens bröst
Nu söker jag ej mera för någon vän åt mig
Nu slutas mina dagar nu dör jag glädelig.
16

När så Maria åter de orden hade sagt
På drog hon fram den kniven som hon uti barmen lagt
Sen stack hon sig i bröstet och sjönk på sjömans lik
Men fadern kan ej hindra hur fort han skyndar dit.
17

Uti Strandsborgs kyrka de buros båda två
De voro ~~båda~~ klädda uti silke som kungen skänkt åt dem
De voro båda klädda uti skära silket rött

Att ingen kunde säga att någon där var död.
18

Och bakom däras kista blef satt en kista svart.
Hvarpå den grymme fadern han genast kastas bort.
Med kniven uti handen till varning för en var
Som nekar sina barn att få ta den de vill ha.

Slutskriven den 9/1 1913 af Josefina.

Finska Walsen.

1/6

Ej skönare finnes än då man i valsen
Då man i valsen då man i valsen
Håller sin käraste älskling om halsen,
Svävar så framåt vid tonernas brus.
Då älyker man sig överjordisk säll med sin lilla kära vänen vara,
Kära vänen vara, kära vänen vara,
Och på varma kyssar efteråt man då troligen gå hål sjara
Och man öfverlämnar, ack så gärna, sig åt kärlekens rus

2/6

Med flickan man lycker sig livet en himmel,
Livet en himmel, livet en himmel,
Önskar sig fjärran från nöjen och hvimmel,
Ensam med henne, sin största skatt.
Där skulle man blott önska bygga liten näjen
vacker kärlekshydda,
Vacker kärlekshydda, vacker kärlekshydda,
Som mot lifvets stormar skulle mig och lilla vänen skydda,
Och om skälmen rymde skulle man kunna ta henne fatt.

3/6

Sen valsen vi bägge till närmaste prästen,
Närmaste prästen, närmaste prästen,
Bjuda blott honnom två med uppå fästen,
Som skulle göra oss båda till ett.
Sen skulle jag bli far och lillan skulle bli en näjen
liten mor
Näjen liten mor, näjen, liten mor,
Våra pretantioner skulle inte vara synnerligen stor,
Men en liten grajke skulle vi doch ha.
De'.ä' så visst det.

Hälsingborg den 17/2 1913 J Hellgren N.Stentär.

Carolina

Den lilla Carolina
Hon är så söt och rar,
Med kinder silkesfina;
Hon alles hjärtan har.
Hon gossarna ger borgen
På deras prieri,
Som dock trots hjärtesorgen
Ej kunna hålla bli
Springa i galopp,
Utan minsta hopp.
Men likväl de stämma opp:

2

Carolina, Carolina!
Du var gosse sakig gör.
Carolina, Carolina!
Säg om kärlek ej dig rör.
Carolina, Carolina!
Will du ha en hjärtevän?
Carolina, Carolina!
Må:en af oss bliva din

3

När någon gång på balen
Hon visar sin gestalt,
Så gossarna i salen
Då genast göra hallt.
När så i Bostonvalsen
Hon svävar lätt och fin
Med armarne om halsen.
Så kavaljeren sin,
Då i glädt humör
Gossarna i kör.
Sjunga så i hjärtat rör:

4 Carolina o.s.v.

En liten vän i viken
Det har hon nog ändå,
Och känslan af lesviken
Han icke grundar på,
Och lycklig han han vara,
Som får en sådan skatt.
Och hela långa dagen
Man hör hans glada skratt.
Men de gossarne.
Hon fått korgen ge.
Öfva sorg som sångare: Carolina o.s.v.

Jag gissar att till våren
Skall hennes bröstlyra slå
Och glad ~~uti sitt sinne~~ hon i sitt hjärta
Till altaret skall gå.
Den som fått hennes hjärta
Och silkeslena hand,
Skall nog sig lycka vara
Vid himmelrikets rand.
Men de övrige
Stockars gossarne
Få vi höra sjungande: Caroline o.s.v.

Hälsingborg den 17/12 1913 J. Hellgren
Volontär för N:o 6/3

Lungn hvilar sjön.

2:o

Lungn vilar sjön, kring berg och dalar
Sig solen sänker mild och varm.
Naturens röster ej mera talar,
Han slumrat in i skogens barm.

Lugn hvilar sjön, sen aftonvinden
I ro sig lägger ned vid ön.
Och blommar blygt sitt huvud böjer,
Han beder fromt sin aftonbön.

3

Lugn hvilar sjön, så fridsamt vinka
De ljusa stjärnor från det blå.
Vi tyst, var still, du människohjärta,
Snart även du skall friden få.

Hälsingborg den 17/12 1913 J. Hellgren
Volontär för N:o 6/3

~~I den gröna skog~~

Men

Hälsingborg

Hälsingborg den

Hälsingborg den

Jeanet i den gröna skog

1

Men Jeanet säg hvad betyder nu dock detta?
Säg barn, hvad tänker du dock på?
Men då smilade Jeanet bakom sin hätta:
Nå ej, jag tror, i skogen vill jag gå.
Ah nej! Ah nej! Om du förvillar dej!
Säg mig hvarför du till skogen ständigt
Är dett kanske för du skall binda kransar? kransar?
Säg litar du ingå ditt hjärtas pansar?
Är du ej rädd för vilda djur i skog?
Tralalalalalalalalala, tralalala, tralalala, Trala

2 v.

"Uti skogen där är tigrar, lejon, bjärnar."
"Jag för dem ej räder, lilla mor."
"Men där finns ju både röfvare och örnar,
Så får dett mön Jeanet är faran stor."
"O nej! Ah nej! Ej röfvaren skrämmer mej.
"Säg Jeanet, hvad har i skogen du att göra
Och röfvaren ser dig, hvad skall du göra?
~~Jo lilla mor, nu skall du här få höra.~~
Om rövarn ser dig skall han dig förföra,
Och vill han kyssa dig, hvad skall du göra?

Sen får du följa honom djupt i skogen."

3 v.

Hem från skogen kom Jeanet på morgonstunden
Solen sken så klart på hennes väg.
Hennes ~~dag~~ moder stod i dörr'n så sorgebunden:
"Hvar har min Jeanet nu varit, säg?"
"Ah nej, nej, jag ej har än förvillat mej."
"Säg Jeanet, hvad skulle du i skogen göra?"
"Jo lilla mor, nu skall du här få höra:
Ej rövaren ville, din Jeanet förföra,
Men vi har kransar bundit uti skog."
Tralalalalalalalalala, tralalala, tralalala! Trala!

Hälsingborg den 18/2 1913 J. Hellgren
Tolkstäs för N:o 6/13

Solfrid och Alphilda

I året adertonhundra ja det var nittijotte
Till kronans tjänst i Stockholm
Jag drog som ni fått se
Jag bjöd farväl af hemmet och sade till min vän
Kanske du har en anan förän vi ses igän

2 v

Men flickan gråt och sade nej det skall alldr
Hur långt du än vill resa min allra kärast
De ord gick från kjärlat från hennes unga brös
O stanna du här hemma och skänk mitt kjärta

3 v

Jag reste dock så kom jag till Sveriges huvud-
Jag glömde snart Alfhilda och levde fri och glad
Två månader förgina så skref jag henne till
I brefvet stod de orden jag här omtala vill

4 v

Idag Alfhilda skiver jag för sista gång till dig
Du sköka må en annan och evigt glömma mig
Jag här en vän har skaffat mig by tiden var
Därför farvål Alfhilda farvål för sista gång

5 v

Alfhilda fick snart brefvet hon gråt och skrev
Min vän är det din mening hur skall det gå mig
Hur kan du så mig glömma som dig mig svurit har
Nej det får aldrig hända den sorg för bitter var

6 v

Ty jag har nu här hemma en liten son så rar
För hans skull vill jag bedja till dig så huld och
Och skrif nu snart tillbaka och gif mitt kjärtaro
Och härmed vill jag ända mitt brev i hopp och tro

7 v

Jag läste hennes brev upp för alla på kasärn
Karpraler och Husarer som är åt landets värn
Jag spe och skratt blott hörde själv var jag full
Jag gjorde spe af brevet Alfhilda och des son

8 v

Men en en kom ratat inföll nu som vid min sida
Det brevet har den sorgsna vist skrivit med sitt blod
Och du gör synd synd mot henne som tro fast är mot dig
Nu lsom en får i ögat på honom och på mig.

9 v

Jag satte mig med att skriva den samma dag ett brev
Och sände det till henne som han mig bedet har
Mitt hårda kjärta bankade då jag skrev dessa ord
Du får mig evigt glömma på denna världens jord.

10 v

Nu hände sig en morgon från sevälsen glad
Så kom där bref från hennes Alfhilda din är död

Och du har största skulden hon gick ur sitt bet hon
Ja grufligt har du syndat mot Gud och mot din vän

11 v

Det sägs när hon fått läsa det bref så fullt av hån
Så tog hon upp ur voggan sin lille käre son
Smög skogsväg ned till insjön och där försvann hon glatt
I går den kalla juli en vacker sommarnatt.

12 v

Jag reste hem där fann jag ett bref vid trädets fot
Jag läste detta brevet så fort jag tog det mot
I alla sista raden hon skrivit dessa ord
För din Alfrid dör jag som har mig glömt på jord.

13

Att brevet talar sanning det sodde knappast jag
Dock sökte jag Alfhilda länge inan det blev dag
Så gick gick vi genom skogen och vid ett klippigt land
Där låg ett lik Gud hjälp mig jag drog det upp i land

Nu vilar hon i graven med barnet på sin arm
Det slumrar blidt i döden allt vid sin moders barm
Men jag går genom världen min bekymmerfulla gång
Och klämd vill jag ända min sorgefulla sång

Hälsingborg den 18/12 1813 J J Hellgren Kobuntär för N:o 6/3

En vacker visa om Herr Tider

1 v

Herr Tider han gånga sig i kammaren in
Han kammade upp och brusas upp sitt hår
Sedan gångar han sig in till fosterföderen sin
Och frågde vilken död hade mände få.

2 v

Ja intet skall du dö uppå sotsängen din
Och ej heller bliva slagen uti krig
Men ackta dig väl för böljorna de blå
Att de intet förkorta ditt liv.

3 v

Ja du skall bygga skepp utav bästaste kork
Och master utaf valfiskben
Och vimplarna skola vara utaf rödaste guld
Och flaggorna de likaså.

4 v

Men när de hade seglat en fyrahundra mil
Se då började skeppet till att stå
Sen bad han sin Gud och sin far i himmelen
Om hjälp om de detta kunde få.

5 v

Kaptenen han var väl en väl förständig man
Han talade förståndiga ord
Ja låten oss kasta en guldtärning ombord
Så få vi se vem den största synd har gjort

6 v

Den förste guldtärningar på sorgebordet rann
Emellan de skeppsmän
Ja lotten föll på Peder den föll för första gång
Så vår älskade konungason

7 v

Den andre guldtärningen på sorgebordet rann
Emellan de skeppsmän
Ja lotten föll på Peder den föll för andra gången
Så vår älskade kungason

8 v

Den tredje guldtärningen på sorgebordet rann
Emellan de skeppsmän
Ja lotten föll på Peder den föll för tredje gång
Så vår älskade konungason

9 v

Jo efter det är jag som den största synd har gjort
Så bekänner jag för er mitt brott
Tre kyrkor har jag rövat tre kloster har jag brändt
Två flickor har jag narrat och skänt.

10 v

Om någon utav eder skulle komma i land
Och min fostermoder frågar efter mig
Säg henne att jag sjätar uti främmande land
Och har det både trevligt och glatt.

11 v

Om någon utaf eder skulle komma i land
Och min fosterfader frågar efter mig
Säg honom att jag sväver uti evighetens kval
Bed honom att han bättrar sig får.

12 v

Så togo de herr Peder i hans silfvervita hår
Och kastade honom uti sjön
Där herr Peder började skeppet på att gå
Och svåva uppå böljorna de blå.

Hälsingborg den 20/2 1913 Jeander Hellgren
Wolontär

Kärleksvisa

1 v

O, hyska ensamhet vart skall jag vänen finna
Bland sorg som ingen vet skall mina dar försvinna
En börda tung som sten mig trycker vart jag går
Bland tusen finns knappt en som kärlek rätt förstår

2 v

Ett ungt och redbart sinne är allt vad dygden skär
Och så en trogen vän som vet vad hjärtat tänker
En sådan trogen vän är mycket mer än rar
Ovart skall man finna den som dessa dygder har

3 v

Emellan dig och mig där länder upp en låga
Det länder upp ett ljus som är en daglig plåga
Tour jag kan dämpa den vet jag alls ingen så
Jag sucka till min graf om jag dig ej kan få

4 v

Det är det tyngsta som jorden kunde bära
Att jag skall mista bort min aldra hjärtans kära
Datt är den tyngsta sorg som solen övergår
Att jag skall älska, den som jag ej kan få

5 v

Hade jag dig, alldrig sett till fröds hade jag då varit
Men dina ögonblå de hava mig bedragit
Ifrån min födsto stund allt intill denna tid
Har jag ej annat tänkt än du skall ge mig frid.

6 v

Jag såg ett litet lamm uppå en brant klippa
Och falska räven sprang med lammet ville dricka upp
Ack se, det stackars lamm som nu så narrad blev
Ja så är gossars sed att [illegible] narra flicker med

7 v

Nu har du omvänt dig nu har du ändrat sinne
Nu har du ändrat dig har svek och falskhet inne
Din tunga är ett svärd som hugger djupa så
Du ställer dig mot mig som ulven mot ett får.

8 v

Adjö min lilla vän jag önskar dig god lycka
Fast jag så tårar fällt på detta grymmes tycke
Den första vän som jag i världen älskat har
Den sista blir och du till dess du lägs i grav.

Hälsingborg den 22/10 1913
Jvander Hellgren
Volontär för N:o 6/3

17/3.

Elvsborgsvisan.

1 v

Den blomsterbädda gondolen gled
Utöver Elvsborgs böljа nid.
Det var så hemskt i den mörka natt
En flicka skön vid rodret satt.

2 v

Kring pannan bar hon en lagerkrans
Begrydd med stjärnernas milda glans
Hon sjöng om kvinnen så ljuv och kär
Som uppå Elsborgs fängstad är.

3 v

Och Karman hörde den stamman klar
Som genom järnbeslagna fönstret ner
Ibalkå han röpte min sångarvän
Nog känner jag den röst ijän.

4

Jag haver mördat ett barn för dig
Du kunde väl ha förlåtit mig
Ty kärleken där är lika stor
Hos fången som på Elvsborg bor.

5 v

Men stormen ryster och åskan går
Och böljorna emot Elvsborg slår
Det blixtrar till och fången såg
Sin sångarvän i böljan låg.

6 v

Att sitta innesparrad i en bur
Så ~~fången~~ klagar fången, o jag arma djur
Men Sigrids öde jag dela må
Min grav skall bliva böljan blå.

7 v

Och fången sen uppå Elvsborg satt
Till dess han [illegible] nde däripå en natt
Och störtade sig uti böljan blå
För att sin Sigrid återså.

8 v

Och många gång uppå Elvsborg sen
Man haver hört denna [illegible]
Och denna rösten man hört ijän
Ty det var fångens sångarvän.

Hälsingborg den 24/1 1915
J Hellgren tillstår för N:o 6/3

Elin, och Herremannen.

1 v

En herreman så stålt och båld.
Som egde tunner guld.
Och flera hemman i sitt våld
fick se en flicka huld.
Bland trädens stammar ensam gå
han talade till henne så.

2

Mitt vackra barn vad hetter du
säg mig ditt ljuva namn.
Kom sätt dig vid min sida nu
i skogens blomsterfamn.
Och låt oss språka vid en stund
förtroligt här i enslig lund.

3 v

Mitt namn är Elin men jag får
ej länge dröja här
Ty dagens sol snart nedergår
och jag skall plocka bär
I skogen som jag har åt mor
hon längtande i hyddan bor.

4 v

Ack Elin ingen flicka söt
och skön som du jag sett.
Kom vila i mitt sköte nu
jag beder blott om ett.
Gif mig en enda liten kyss.
var icke rädd att någon lyss.

5 v

Ney jag har lovat inför Gud.
att ingen kyss ge bort
Förän den dag jag skall stå brud
och det blir inom kort.
Och då skall Gustaf hava de
från barndommen han är min vän.

Hälsingborg den 25/12 1913
J Hellgren Volontär för N:o 6/13

Wispredalen

1 v

Det viskar i den stilla dalen
Wem viskar där
Det är väl slag utav näktergalen
Det bäcken är
Nej bäcken stanna dyrt fogelnär
Det är väl annat som som viskar där

2 v

En jungfru satt med en krans i håret
Vid Wispebäck.
Som ängeln mild som en sol om våren
Så frisk och käck.
Han viskar skogen min natt är lång
Så hemsk är skogen hon hem en gång

3 v

Det suckar uti den stilla dalen
Wem suckar där.
Det är väl Juvans suck i dalen
Det floden är
Nej Juvan lilla ej suckar så
Och Rehn är stilla vem suckar så.

4 v

En yngling satt inom fängslets murar
I mörker satt.
Han suckade och kring naturen
Göd suckar matt.
Jag kommer Klara men när vet Gud
Låt kedjan svara hon är min brud.

5 v

Den fångne yngling dog i bojan
På falkenberg.
Och vispermän i dunkla ~~bojan~~ bojen
Han dog af ~~svält~~ sorg
När svanen landar på blanmigt skär
De skogmas andar de mötas här

6 v

Då solens första strålar glimma
Så klippans brandt.
Och lysta silverfiskar simma
Wid stenig strand.
En var som fiskar ej höra kan
Att när Wån viskar då suckar han.

Hälsingborg. den 25/12 1913

J. Hellgren Wolantär för N:o 6/15

Wem är din vän.

1 v

Wem är din vän du tusen vänner finner
Så länge du på lyckans höjder står
Sök en och var att dessa snart försvinna
Så snart din lyckas sol tillbaka går.

2 v

Wem är din vän när lyckans sol gått neder
Och bleka döden för din dörsket står
Wem söker dig och delar ditt bekymmer
Wem är din vän som vår din vän i går.

3 v

Wem är din vän kanhända lekkamrater
Ifrån din barndom lyckligaste dar
Ney kan har fått en högre plats vid staden
Kan mindes knappast dem han fordom var

4 v

Wem är din vän kanhända den som glaset
Dig skaffade uti ett munter lag
Ney du har fel det var blott vid supén
Kan var din vän och bror en ända gång

5 v

Wem är din vän män den som förespeglat
Dig evig fraket intill livets slut
Sök honom sök hans hjälpa han döden raglat
Sitt hjärtas dörr han seglat långt förut

6 v

Wem är din vän när samma rycktet spred sig
Att du står fattig arm fast hederlig
Kan drar på axeln jag har medömkan med dig
Men är generad att känna dig

7 v

Jag vet en vän flyg till din moders hjärta
Fast ofta glömd hon hanner dig igän
Ifrån den dag hon födde dig med smärta
Kon är och blir din ende sanne vän.

Hälsingborg den 28/ 1913
Jeander Hellgren.

Hjalmar och Hulda.

1v

Så blomsterklädd kulle satt Hjalmar och hvad
om forntida bragder en gång.
Och liljornas stjälkar och rosernas blad
sig böjde djupt för hans sång.
Och fåglarna sutto så tysta i träden
och gyllene aren på gungande säden
De blickade bifall och vårvindens fläkt
milt smekte hans panna hans krigiska dräkt.

2v

Och hela naturen föryngrad och skön
och mildt i sin fästliga skrud
Och nyfläktad blomkrans och värmande grön
nu låg som en längtande brud
Och glädjens och ärans och kärlekens minne
de tycks att fängslas för ynglingens sinne
Och hoppet med vingar med guldfjädrars glans
sjuft böjd honom ryktets svanskliga glans
(Tekner)

3v

Då malkades Hulda och drömmen försvann
för ynglingens lusande syn.
Han såg endast henne så rodnad han brann.
likt purpur på snövita hyn
Han kysste en tår från dess strålande öga
han tänkte på världen och striderna höga
Lyksalig han sjöng i sin stillbadas famn
och glömde bort ära och ryhte och namn

4v

Du älskar mig Hulda om jorden mig bär
bland roser på daggpärlors stig.
Du älskar mig Hulda och sällheten är
ej mera en främling för mig
Ty lidsnadens tomhet och saknadens smärta
de finna ej vägarna ner till mitt hjärta
Ty nu är naturen o flicka med dig
ett paradis trädgård ett eden för dig

5v

Men sviker du mig så då slocknar den sol
då brister mitt bröst utav ångest.
Då finnes från jorden från och till pol
ej någon som skänker mig tröst.

Så svär mig då Hulda vid himmel som hör oss
att aldrig mig glömma var edet än för mig
Att vara mig trogen i liv och i död
att älska mig Hulda i lust och i nöd.

6 v

Min Hjalmar sad Hulda med ljuf melodi
och tillslut hans mun med en kyss
Hur ofta jag sagt dig jag trogen skall bli
Helsamma jag sade dig nyss
Så svär jag då åter vid himmel som hör mig
att aldrig dig sveka vart ödet än för mig
Och blott för dig Hjalmar jag klär mig till brud
Och bryter jag eden så straffa mig Gud.

7 v

Och skunken var solen och fullmånen log
så mildt mot vårt älskade par
Kring kullen sin dimstöja aftonen drog
och ännu så sutto de kvar
Doch måste till olika hyddor de vandra
men svura än högt att bli trogna varandra
Och Hulda hon lovar att möta sin vän
Vid nästa dag skymning på kullen igen

8 v

Så levde den lycklige Hjalmar en tid
Och sommaren flydde sin kos
med sommaren flydde den gyllene tid
likt dalens förvissnade ros
Ty nu utbröt krigets förfärliga låga
från söjande mön måste Hjalmar nu draga
I härnad. Och Hulda med kärlekens glöd
hon svor ~~mig~~ honom trohet i liv och i död.

9 v

Ett år var han borta och freden oliv
nu växte i riket på nytt
Slut var nu det långa och blodiga krig
och sorgen i glädje förbytt
Med ax och med frukter syns jorden sig smycka
då skyndade Hjalmar sig hem för att trycka
Sin längtande brud till sitt trofasta bröst
och bota dess saknad i sällhet och tröst

10 v

Helt nära hans hem kom den ålderige Sven
en granne och tryckte hans hand
Välkommen bekjärtade yngling igen
från striden i främmande land.

Tack Sven sade Hjalmar men hur mår min flicka
jag ilar till henne och snart skall jag hon blicka
Med himmelskt förtjusande öga på mig
du hindrar mig Sven jag begriper ej dig

11 v

Men Sven log i bedrift och ryckte hans häst
Tillbaka han rider ett steg
jag fruktar Du blir ingen välkommen gäst
Här stannade Hjalmar och sag
Besinna dig yngling med mod till att köra
En tidning som hela din levnad skall störa
Vet då att skön Huldas förälskliga brud
I dag är den stolte Sebastins brud.

12 v

O. himmel O. afgrund sad Hjalmar och slog
förtvivlad stålhanskarna hop
Men ändast du vänta jag träffar dig nog
Och dör för den älskliges rop
I spjutsträck han red till den trolösas hydda
Där fönstern de voro med blomkransar prydda
Och taket det gengöd av gästernas sång
Av harpors och lagares klang på en gång

Hälsingborg den 8/3 1913 J. Hellgren Volontär
för N:o 6/13

13 v

Här inträdde Hjalmar i krigar skrud
Och harporna tystna med hast
Förgrymmad han går mot sin trolösa brud
Och griper i brudkronans fast
Han sliter den vilt ur de mörkbruna håret
Och blek såsom låge hon sedan på båren
Satt Hulda med dödskack i bävande barm
För dörrande älsklingens hämnande hand

14 v

Men brudgummen höjde mot Hjalmar sitt svärd
Men Hjalmar han svängde och sitt
Då röste han usling att dö är du värd
Mitt svärd biter bättre än ditt
Som lejon de hämnade nu mot varandra
Den ene för hämet av hämd stred den andre
Som eld lyste ögonen gnistrande par
Men segern är oviss och avjord var.

15 v

Så stötte ung Hjalmar sin klinga med makt
I hatade motståndarens bröst
Men denne åt honom sen dödsåret bragt
Och blek och med solande röst
Sjönk ynglingen ner vid förädrskans sida

Som inte upphörde att gråta och kvida
Då han på den döendes aflelingen såg
Så skön som en avknuggen jasmek då låg

16v

Ove mig! Ove mig! min Hjalmar jag sveks
Han sagde och händerna vred
Att svära är lätt men det är ingen lek
Att bryta så trolöst sin ed
Och samvetskval tågradex sig kring dess hjärtan
Och inom tre dagar han dog utan smärta
Vid sidan af Hjalmar han jordfades då
Att brudgan i graven de bleba ändå.

17v

Vog gång söger sagan när midnatten har
Den stjärnströdda florsköja stäkt.
Kring jorden och spritt med vingarnas par
Går Huldra i silfervit dräkt
Kring kullen där alla med Hjalmar han suttit
Just där han sagt eden den trolöst han brutit
Och suckar och klagar så ängslig och blek
Ove mig! Ove mig! min Hjalmar jag sveks

Hälsingborg den 8/3 J Hellgren

Eskades-komplett.

1v

Säg minnes du den alla första gång
Då pansarbåten
Stod dragspelsbåten
När du mig saade med dans och sång

2v

Augusti. aldrig jag förglömma kan
Då du mig kyste
Den trettio förste
Ombord hos dig på skeppet Oden

3v

Sjömans kärlek är likt höstens vind.
Då hjärtat bedrar
O, blomman vissnar
O flickan trogen blir uti sitt sinn

4v

Så livets hav ett skepp det gungar lätt
För fulla segel
Dess aktorspegel
Så stolt förgyllande det skeppet är.

Det namnet står skrivit uti mitt bröst
Det vill jag viska
Intill mitt sista
För vännen lilla med en fjunig röst.

Och skeppets namn kärleken är för sann
Det största fartyg
Som på böljan farit
På livets böljeflod och Oden.

Förrän jag åter från dig skiljas kan
Till din belåckning
Som en bortskänkning
Tag mot den där och sedan läs därpå.

Kärlekens blomster giver jag min vän
I gröna länden
Den är förbunden
Vid fåglars kvittrande i himelen.

Hälsingborg den 8/3 1913
J Hellgren

De drunknade flickorna.

1v
Där växte två blommor i jordlivets vår
Till föräldrarnas glädje och hopp
De växte tillsammans från år och till år
Som ungmör så växte de upp.

2v
En dag när de gingo att höra Guds ord
Sitt löfte till altaret ge
De skulle ju båda till nattvarden gå
Med himelen knutna förbund

3v
En båt med ett segel vid havstranden låg
En dag gingo båda däri
Men skandade snart upp på lurande våg
Och snart hördes nödrop och skrik

4v
Den ena var lycklig att simma i land
Den andra hon ropar och ber
Och högt över vattnet hon sträcker sin hand
Och ropar jag vakar ej mer

Den rädda flickan hon simma dit ut
Att hjälpa sin nödställda vän
Men krafterna sveko dem båda till slut
Och båda försvunno i sjön.

De hämta för livet men drunkna ändå
Ty döden den sluta i famn
En bubla på vattnet ej synes där mer
Och båda i djupet försvann.

Två kistor med kransar och blommer och blad
Framför altaret nu föres fram
De följdes i liv och de följdes i död
De följdes i himmelen in.

I nygrävda gravar de nu föras ner
Och sorgsna står skaran och ber
Och sorgsna föräldrarna vattna med gråt
Den mull som de vila uti

Hälsingborg den 8/3 1913
J. Hellgren Volontör
för N:r 6/3

Fröken Tia.

1 v.

Fröken Tia gick och rydde uti staden här
å där ingen sing om henne brydde ingen
visste hon var här: Lidi dygnan lej,
lidi dygnan lej, lidilidi dygnan lej.

2 v.

Uppå Löjtnatsgatan hyrde hon ett rum
av en mamsäll, och en liten
Löjtnant styrde där förbi varenda häll o. s. v.

3 v.

Så en söndag uti staden hon var klädd
i klädning skön så en löjtnant
vid paraden blev hon å så dödligt kär o.

4 v.

Men så sedan fick hon veta sy hon
frågade en korperal, att löjtnanten var
förlovad sen i höstas på en bal o. s. v.

5 v.

Då gick Tia hem så rimma och beslöt att
göra slut, på sitt liv vid midnattstimma
Och så grät hon dag gick ut o. s. v.

6.v.

När till Nybrotäcken gick hon för att kasta
sig i den, men ett hallbad endast fick hon
så blev hon halad opp igen o.s.v.

7.v

Med en sakkniv andra dagen för
att skära halsen av men så skar hon
sig i kragen och så bet kniven icke alls
o.s.v.

8:e

Hon tog gift från apoteket å drack
kaffe Klarupp å, men så spydde hon de
kräket å så blev hon frisk ändå o.s.v.

9:e

Uti sjyället hon sig hängde för att
finna där sin död, men så hängde
hon sig där och slängde å så gick snöret av
o.s.v.

Skriven den 15/3 1913
af J. Hellgren
Wadstena för N:o 6/3

Pålsundsbarn

Husar-Wisa.

1.v.

Glänsande pärla i böljan blå,
Luft är husarernas liv,
När jag blir fri min älskling då
Då denna hand mig giv
Då blir du min egen brud
Redo af all min själ
Till denna stund dig ~~inne~~ skydda gud.
Ljus i mitt lif farväl
Sorgen då när jag lämnar dig
Sorgen jag också från dig går
Det som mitt hjärta vänt
Men fastän vi skiljas må
Åter vi se hvarann.
Wänen mig följt från fader och mor
Har i mitt hjärta du
Wänta till dess jag frihet får
Wänta till dess farväl
Hvarom jag följer hvart han far
Blir hans hjälp och stöd
Men när min frihet timma står
Då blir jag din farväl

Husar Visa.

1.ar.

Jag nu en liten visa sjunga vill
För den som haver lust att lyssna till
Hur livet på kasärnen går till
Jag det för eder nu omtala vill

Jag tjänat kronan snart i tvenne år
Jag längtar och för varje dag som går
Att sommaren snart skall ila ut
Då jag skall bliva fri förutan prut

Det första året ilade snart bort
Därför jag tyckte tiden var så kort
För vi fick träla hela långa dar
En timma vi exersera i vårt slag

Så snart vår mage har fått mat
Då gäller det att inte vara lat
I gymnastiken går vi nattens hopp
För det vi skulle härda få vår kropp

Sen vi från gymnastiken hava opp
Att där få andra kläder på vår kropp
Och vi marschera till stallet sen hämtast
Och där vi ryckta få ur af vår häst

Och sen vi färdigt sadlat hava fått
Så springa vi i sadlen i ett hopp
För att få rida på vår raska häst
Och falla af den som han härmed bäst

Det andra året det går ej så fort
För då får man ändring på sina kort
För då skall man studera till kryral
Men där fins mången som är ganska skral

Men sen det sista året det är längst
Därför att de vill man skall göra tjänst
Skälla ut hvarenda man
Men detta jag ej fördraga kan

Men då till hösten jag mitt afsked får
Då tror jag att jag fäller glädjens tår
För det att jag skall lämna Helsingborg

Och det gör jag förutan någon sorg.

Will ni veta vem visan diktat har
Så haver det en hack skånsk husar.
Som vid gardisonen om ett år har tjänat ut
Och härmed tages denna visan slut

Hälsingborg den 16/3 1913
af Hellgren Volontär för N:r 6/3

Husar-Wisa.

1 v

Till regementet kom jag och svor en djefla ed
Att tråget tjäna Kung ock land, och jag har gjort så
Men allra först när jag kom in gick allting med
Men nu det börjar gå för fan Och därför super jag

2 v

Korpral det har jag också vadt fast jag nu är degraderad
Och bränvin har jag ej sparat det kan ni väl förstå
Ty alltid vill jag vara främst uti ett livat lag
För att där få släcka min törst
Och därför super jag

Kanhända att jag super mig i hjäl till sista slut
Hvem f-n skall ta min arma själ när kroppen kastas ut
Men när jag sista supen tar uti ett livat lag
Kanske jag ingen jag ingen sista har och därför super jag

När dombasunen kallar mig och alla klädes i skrud
Då tar jag ett djärvt hopp att upp till gubben Gud
Då ställer jag mig genast in uti ett bachalag
För troligt så blir jag en get Och därför super jag

Då skall jag taga allra först att jag blir eldare
Och sedan till min stora tröst bli bränvinsbrännare
Att narra fan att supa med sig full varenda dag
Det skall bli skoj i helvet Och därför super jag

Slutskriven den 31/3 1913
af Hellgren Vol för N:r 6/3

~~Lyckliga~~ ~~Lyckliga~~

Lyckliga Stunder

1 v

Jag gick mig ut en aftonstund att ta en promenad
Min fästmö vid min sida gick som var så nöjd och glad
Trallalilalalalatralilalilallilla min fästmö vid min sida
gick som var så nöjd och glad

2 v

Så kom vi till en lövrik lund och till en grön berså
Han sade till mig sätt dig ner så slipper du att stå

3 v

Han armen lade om min hals och om min barm så sund
Han sade här vi njuta skall en liten salig stund

4 v

Han armen lade om min hals den andre längre ned
Och under särken sen och fin den sachta uppåt skred

5 v

Han handen förde längre upp längs mina ben och lår
Till stället som bekransat är af smått arbetsvit hår

6 v

Till stället som är mjukt och runt fast klibbs
Med andr ord det lilla hål som varje lika fått igt glatt o vått

7 v

Det stället smekte han så ömt han klappade och strök
Och till att bygga mig omkull han gjorde små försök

8 v

Så log han fram en lång figur så jag blev rikligt rädd
När jag fick se hur lång han var och därtill bärbeklädd

9 v

Men William om du det gör det blir ju rikligt hor
Betänkt om du min mödom tar till grämelse för mor

10 v

Men William han viskade ligg stilla du min skatt
Sen föll ned på knä och grep om huken fatt

11 v

Hans styve kuk den bände upp mitt sega mödomsskinn
Han gjorde vägen fri och klar och sen så slank han in

12 v

Min hela kropp den lyckles bli av saligket beständ
Att himlar här på jorden fans det aldrig förr jag tänkt

13 v

Den styve kuk gick åter in han valsade med klämm
Han gaf mig knull på knull igen ja minst en fyra fem

Hälsingborg 8/ 1913
J Hellgren Wal för N:o 6/3

Ett Skeppsbrott på land.

1v

På Kungsholmsbro vid mälarstrand man skönjer
en liten del utaf vår huvudstad.
Där står ett gammalt plank som nästan döljer
en lika grå som gammal husfasad.

2v.

Vi kanske frågar vem som bor därinne.
Ja flicker klädda uti sidenskrud.
Ja flickor som lagt bort sitt englasinne.
Och brutit har mot Guds sjätte bud.

3v

Ja deras väggar grå, nakna kala.
kan nog för er omtala skönt och skratt.
de kunde nog också för er omtala
Hur mången sorgbeklämder sömnlös natt

4v

Från deras sum mång tusen tankar hastar
Till livets nöjen har förlist i dem
Ja, mången flicka säkerligen kastar
En sorgsen tanke på sitt barndomshem.

Mein flicker sörgen inte för vad ni blivit
Ney stammen upp ett uti ett muntert skratt
Ty när man endast en gång lever livet
Så tycker jag att man bör leva glatt

5v

Jag själv som dicktat har nu dessa rader
Har lidit skeppsbrott uppå livets hav
Jag har för länge sedan glömt Gud fader
Och kryssar nu till skutan går i grav.

Hälsingborg den 8/4 1915
P Hellgren Vakt för N:r 5

Min lekamrat och jag.

1v

Jag skall berätta hur det var.
Tjal det svar er att veta.
Jag skade uti unga dag.
En lekamrat som hette Greta.
Hon var ej klok, som jag vet.
den saken observeras borde.
Men jag var lugn och honvar het
och därför gick det som det gjorde.

P Hellgren

Skålskutning 2:ne vi en dag

Skottarvan var min gamla mössa.
Och stenar flöga tog på tag,
Som kulerna utur en bössa.
Men snart dött var med leken nog,
Jag mössan sköt, som hängts i höken.
Och Greta mig i nacken tog,
Och slungade mig mitt i bäcken.

3:v

Vi lekte häst med hom och spö.
Men snart blev Greta trött att köra.
Och jag blev ställd att äta hö.
Som andra hästar ju få göra.
Och munnen full med gräs jag tog,
Det fans ej annan väg att välja,
Och Greta med sitt spö mig slog,
För att jag inte ville svälja.

4:v

Vi lekte skola likaså,
Fast vi en bokstav icke kände.
Och när det bra ej ville gå,
Han till bestraffningen sig vände,
Och bort åt skamvrån nu det bar,
Dit åtföljd av de ljuva orden.

5:v.

Sitt Fredianopel hvar dark håller grå.
Så att hans förbofan är lätt att förstå
Ty om man det kniper, så är meningen
Att han aldrig lyckas att ta det igen

6:v.

Uti Kirk Kilisse hvar och en redan vet.
Att han af Bulgarerna gjordes hult bet.
Och detta för alltid förlorat han har,
Därpå är han uti sitt innersta skall.

7:v.

Nu gäller det Konstantinopel också,
Om detta skall offras i kriget ändå,
Skall Sultanens harem ej skonas en gång.
Då blir denna världen för honom för trång.

8:v.

Nu frågas, hvad är det för en komedi
Kan tinte en hvar ta sitt eget parti,
Och knabbas inbörder af hjärta och själ.
Därför mår helt säkert hvar människa väl.

9:v

Man ej ens behöver då kulor och krut.
Ej knyttnävarna har till utan grut.

När man så ärendtligt har smekt omkvarann
Man har sig en högstund om man det kan.

Att skämta med ksiget är vågat kanske,
Med mod och förödelse kvart man vill se,
Men meningen vår är, låt kungarne slåss,
Den som då blir värst får sitt pris utaf oss.

Hälsingborg den 5/6 1913
J. Helgren Vd för N:r 6/8

Helsingborg den 5/6 1913

Bölgans Dotter!

Det var en kall och stormig och mörk november
med dån mot gråa fjällen hög, vältade Kattegatt
var våg bestänkte stranden med skummig snövit
och vinden kom från norden med väldigt dån och
dyn
kring himlafällen en svartgrå slöja låg
av kraft och av styrkor ej minsta tycks man
säg

från Peter Vestas fyren en skåte då och då
skar genom natten mörker och bröt mot skären
gå

Nu träder Bölgans dotter sin dans omkring var gran
och säkert många et fartyg i natt skall gå i kvar-
jag haver prövat vågen i storm på Kattegatt
så talte gamle lotsen där han vid brasan satt

Hvem kallas Bölgans dotter jag sporde honom då
Och vad har hon för det att ett skepp i kvar skall
jag fick då höra sagan om en lite lyssna till
med lotsen ord för eder jag den berätta vill

Långt ute ibland skären vid strand där vågor
där står en liten gravvård ett kors med nitta
en liten enkel kulle betäckt med sand och sten
utsiras här den platsen där kistan sänkt en
gång

Den många år har flytetat sen dess på denna strand
bland mörka kala klippor den grävdes ut i sand
dock ligger enkla kullen där än i denna dag
så fruktande som skeppen emot vågens hårdaslag

Och den som graven gömmer en unger pönas äv
Han drunknade en afton bland våra gråa skär
Ty han bedragen blivit utav sitt hjärtas mö
Därför i djupa vågen av sorg han gick att dö

De älskade varandra och voro ivrig tro
Men ivrig tro den får ej i många hjärtan bo
Så var med denna kvinna fre å Hon trogen var
Då bröt hon troheteden och sig en annan tar

Tre år flög från sin brud och hon i brudstol gick
Den dag som vigseln skedde kom brev från fjärran
Där stod jag kommer åter till dig min vän brud
Två fort ett år har gånget det tror jag vid Gud

Ett år därefter hände att man bland skären grå
En skonare så ståtlig som där för ankar låg
Och fiskarebefolkningen de undra sig och dra
Vad är det för en seglare som har förtöjt sig hr

Förvåning stod att läsa i varje anletsdrag
Och gissningar där gjordes av alla tänkta slag
Och framför de hade att kronans skepp det var

som nog skall bota djupet i Bohuslänska skär

Men andra åter sade om kronans skepp det var
Två läste de nog flaggan i toppen rätt här var
Hvarifrån den hade kommit det visste ingen
När den ej vågar visa sin nationalitet vet

Förvåningen och oron den steg med var minut
Men skonaren därute låg kvar liksom förut
Långt bort vid horisonten gjorde solen rakta ned
Gjorde tunna vita strålar till vackra skonaren ne

Och nattens skuggor blekte allt mer kring land och hav
Och fiskarebefolkningen till hemmet sig tog af
Det enda ljud som hördes var sommarvindens sus
Samt dyningen som prasslade mot strandens sten och grus

Då hördes ifrån skonaren hvasselpipas drill
Och lif blev nu där ute som för var tyst och still
En båt i sjön nedsänktes och strax bemannas den
Och snart för friska årtag mot stranden flög den hän

Snart målet det var hunnit komanda hörs tag
En ståtlig yngling hoppar så glatt i land från fören
Tack gossar som tillbaka i natt ni frija är
Men bittida i morgon så hämtar ni mig här

Skall ske kaptyten gjöd svaret och båten sköts från land
Och snart kaptenen ensam står kvar där uppå land
Tvivel i hans tankar kvälvdes det vet allenast han
Som människan och leder då det gå hammar kan

Hvad nattens skuggor skåda de gömma i sitt skött
Men sagan vill förtälja att när som dag inbrott
Man hittade på stranden af en liten pik
En uti sjömanskläder ett hallå och stelnat lik

Hvem som den döde varit man undrade på land
Tells dess ifrån skonaren en båt lod till vid strand
Nu skatt saken blef förklarad det var kaptenen om-
Som hämta skall sin flicka ifrån ifrån sin fäderjord

Till svepduk svenska flaggan man tog och hanom gaf
Vid foten utav vågen man bäddade hans graf
Och annu synes kullen med enkla kors på

Likt klyppan trotsar vågen som däremot synes stå

Sen dess var gång det stormar på Kattigatt det blå
En liklek flicka synes vid stranden synes stå
Hon hallades böljans dotter till straff Gud henne gaf
Att åt var drunknad sjöman hon skola skall en graf

Så lyder ännu sagan som jag en gång har hört
Och hjälpe Gud var sjöman som stormen hit har fört
Bland Bohuslänska skären sin undergång de få
Tills dess att böljans dotter med Gud försonas må.

Hälsingborg den 5/7 1913
J. Hellgren Volontär för N:o 6/13

En sorglig händelse.

Bridvid sin häst vid grinden
en gosse syntes stå
Han stök sin häst på länden
de foro båda två
Ty solens gyene strålar
gj värmde luften mer

i kvällens kalla ilar ett snöslask tyst föll ner

2.v.

De sägo på varandra det var som hästen sagt.
Du som är fri må vandra och se vad som är bakt
Vår herre att förjäta att vi stå båda här
och inget har att äta och hungern på oss tär.

3.v.

Med lass de hade kommit om morgonen till stan
och hästen stått alltsedan på öppna vedgårdsplan
Ty hästens gryende herre som just var gossens far
till krogen gått dess värre och dröjer ännu kvar

4.v.

Men gossen lydde sagat den stumme hästens blick
och lämnade till krogen att söka far han gick
Förskräckt han synes gläntа i dörren kom nu far
där hemma mamma väntar och skymret på oss tar

5.v.

Fast fadern icke lydde han vände åter nu
Till hästen som stod bunden och fror och svalt
Till skarpa nordan bjar sprang vinden hastigt om
Och snön från himlens skyar i stora massor kom

6.v.

Ännu en gång till krogen gick gossen kom nu far
Ty annars genom skogen sig hästen alsig tar
Han fryser så han skakar och utan hö han står
där hemma mamma väntar och undrar hur det går

7.v.

Ding dörren gosse genast röt fadern susig nu
jag får mig själf allenast se efter hästen du
Jag svarar själf för risken och gräll skall nog få
backtering utaf piskan så det skall undangå

8.v.

Följ gossen sade alla som var där inne nu
Ved tyster vi befalla tyst bonde vad gör du.
Du är ju överlastad och grälet snart tog slut
och gossens far blev hastad bland gatandrivet ut

9.v.

Så benen hanom hjälpte dock gossen strax framonåt
ännu den druckne hjälpte det var en ruskig stråt
Det kan förstås förästen hur gången tog sig ut
till genomfrusna hästen de kommo dock till slut

10.v.

Den värmde djurets leder när drinkarn kämmen fick
Ty under slag och leder det utåt vägen gick
Snart pinglet utav klockan som under bringan satt

förbannades i stjärnan uti den kulna natt.

11.v.

Och snön i driver yrde och kolden grep var lem
man vet ju inte hur det gick de komma aldrig
Det sägs att städan stjälpte i diket strax därpå
och sedan strax därefter gick hästen därifrån

12.v.

Och sen när dagen åter i gryning synes stå
de gingo hela dagen att söka upp de två
Men först när stjärneblossen i kvällen tänt sin brand
de funno liken, gossen höll fogets fadems hand

Och längre in i skogen den stackars hästen stod
Ännu i selen fogets med kallt, och stelnat blod
Han stela ögon lyste så hemskt i månens sken
Att starka karlar ryste i både mej och ben.

Jag beder eder alla för skogen aktten er
Ty drycken'skap är farligt det är ju dess begär
Förbannad vare skogen som åstad kommer slikt
det var så tyst i skogen så hemskt så välnads likt

Hälsingborg den 6/2 1913
J. Hedgren Vol för N:o 3/3

Augusta kom till dansen först när den var igång
Så fick hon bli på svansen och tiden den blev lång
Når hon då sent omsider till sist blev bjuden opp
Hon skuttar, och hon prisar, och tar minst alnshöga hopp
Når så på dansen det blev slut hon glömde att gå ut
Augusta, du, du, Augusta hon inte låta sig att dansa alls
Augusta, du, du, Augusta hon dansar polka liksom vals.

Hon ville gärna bjuda, alla herrar på supe
Men att bli invänsterdd till en som var svårare
Om ostron bra hon tyckte då hon av sånt nån gång fick
Men då för det mesta i galen hals det gick
Och det var synd om Gusta synd om östron, också
Augusta, du, du, Augusta om östron tyckte du helt säkert gj
Augusta, du, du, Augusta du dabbar dej du dabbar, dej.

Augusta ana icke att falsk var varje man
Men hennes lilla hjärta utav kärlek ändå brann
Hon såna en gång skyssa en matros i Tivoli
Hvad följden blev så, därut på förhand veta vi
Förvånad spordo hon sin far som sade å en karl
Augusta, du, du, Augusta det var ~~fåfän~~ nåntling som den gången
Augusta, du, du, Augusta då du blev kyst av en matros flög sin kost

Hälsingborg den 8/2 1913 J. Hedgren Vol för N:o 6/3

Utställnings Visa.

Från gumman och barnen, och mor
till Stockholms utställnings jag for
En kappsäck i handen jag bar
Ja där var en plunto så stor sar
Ja där var både kalkkött och fläsk
Så den var just inte så lätt
I en damkupe ~~ville så fort~~ vilse jag gick
Och genast jag inställning fick.

Till djurgårn i spårvagn jag for
Ja där var en sirkus så stor
En grajas där då träder in
Hon slår tvenne volt i en ring
Näj här mäster grajas så ja
De här var just inte så bra
En herre där fram till mig gick
Och genast jag utställning fick.

Sen gick jag till frälsningsarmen
Då påstod dem jag var kapten

Halleluja gossar jag skrek
Och fam kom en flicka så blek
Hon ville ju omvända mig
Men ja så åt hälvete med dig
Att hämta kaptenen hon gick
Och genast jag utställning fick.

Sen gick jag att hyra logi
Som inte så dyrt skulle bli
Jag möter en gräsing så grind
Hon visar mig ut på en vind
Det här kostar fem kronor natt
Och käringa fan spratt i skratt
Att hämta polisen hon gick
I finkan jag inställning fick

Västsingborg, den 8/5 1913
J. Wellgren Volontär för N:r 6/13

Rallare Wisa.

En rallare en rallare från södra Sveriges kust kom
Han friade till den flicka skön Eisilia hette hon
Hennes tankar voro grimodiga hennes hjärta stod i brand
Vår han fick höra talas om den raske rallarens namn

Den rallaren den rallaren tog af sin hand en ring
Tag den du sköna Eisilia till dess du blivet min
Jag vill giva dig mitt hjärta jag vill giva dig min hand
Om du nu knyta vill det giva kärleksband

Tro alldrig att jag knyter något kärleksband med dig
Ty du är blott en rallare och jag en jungfru fin
Vej bort med sådana tankar nej bort med sånt begär
Tro alldrig att jag håller en rallare så här

Den rallaren den rallaren han tog sin harkas två
Han störtar sig från klippan i Lappland i en å
Där ligger han och drömmer nu alt om den kalla mö
Han ligger där nedbäddad djupt ibland isars bäsk och snö

Vår rallaren han reste blev jungfrun lagd på bår
Se där i unga flickor hur lyckligt det går
Försmå upprichtig kärlek för högmod hjäfst och fläsk
Med ungt och krossat hjärta går bort från denna värld

Hälsingborg den 8/ 1913
J. Hellgren Volontär för V:r 6/15

Finska Walsen.

Ej skönare finnes än då man i valsen
Då man i valsen då man i valsen
Håller sin käraste älskling om halsen
Svävar så framåt vid tonernas brus
Då tycker man sig överjordiskt sällt med
Lilla kära vänen vara
kära vänen vara
Kära vänen vara kära vänen vara
Och på varma kyssa efteråt man då
Troligen ej kan spara
Och man överlämnar och så gärna åt sig
åt kärlekens rus.

Ved flickan man tycker sig livet en himmel
Livet en himmel livet en himmel
Önskar sig fjärran från nöjen och vimmel
Ensam mot henne sin tjurvaste skatt
Där skulle man blott önska bygga sitt
näpen vacker kärlekshydda
Vacker kärlekshydda vacker kärlekshydda
Som mot livet stormar skulle mig och
lilla vännen skydda
Och om skälmen rymde skulle man hunna
ta henne fatt.

En vaksen vi bägge till närmaste prästen
Närmaste prästen Närmaste prästen
Bjuda blott honom va må där uppå fästen
Som skall göra oss båda till ett
En skulle jag bli far och lillan skulle bli
en liten näpen mora
Näpen liten mora Näpen liten mora
Våra pretantioner skulle inte vara synnerligen stora
Om en en liten pojke skulle vi dock ha de å så vist då

Hälsingborg den 8/1 1913
J:Pehlgren Volontär får N:o 6/13

En Skomakare Kärringgynattvard

Prästen kommer in! godag mor lilla. Godag sa kärringen, Prästen, var är mor sjuk, Ne, du ser väl för dj.....n jag är sjuk i sängen här jag ligger Prästen, ja det ser verkligen bra märkt ut för mor, Kärringen, ja. de är för dj.....n de jag har sagt åt Jens hela tiden att vi skulle ha ett fönster till i den södra gaveln, men han sär de står se väl i vår tid. kärringen ir håller nattvarden. Prästen tappar brödet och i märket hittar en lärtrilla i stället och ger Kärringen och utropar, bara svälj undan mor lilla. Kärringen många Jesu lekamer har jag anammad men sy dj.....l än denna har jag aldrig fått, så han o slå lite vin i en kopp och sätta på stolen så han jag ta en klunk när jag dricker. Prästen nu ska mor inte säja så mor skall tänka på den långa resan hon skall göra. Kärringen resa! blir ja inte bättre blir här min själ ingen sesa av. Prästen, nu skall inte mor säja så. mor skall gå upp i himmelen och dansa med

med änglarna. Karrungen, ja. det skulle vatt
i mina unge dar skalle ja rastat dj.....a. Prästen,
nu skall mar inte säja så hon skall tänka
på Jesus som har lidit och dött för oss.
Färingen, Kars i jessu namn är nu den
dj.....n också då, där han man se, när man inte
har någon lidning, då får man alldeles reda på
nåd, förresten var det väl en likadan dj..l som
den där (som) gjorde vår nabopija på tjocken i fjor
sen rista den satanen

Luffare visa.

1 v.

Jag skall nu gå ut på luffen skall du gå med mig vän
Iben når jag kommer åter vet Gud i himmelen
Ja längre ut åt norden jag mig utsträcka vill
Därför bjuder jag alla mitt farväl.

2 v.

Tre månader har jag knogat på strömsholms stora bro
Ja längtar däriftån ty det svider i min buk
Jag längtar ut till bönderna för att tigga mat
Till att arbeta är jag allt för lat.

3 v.

Har man börjat luffa så skall man hålla på
Ej någon större sällhet på jorden man kan få
Förty du har ett paradis i himmelen till sist
Iben se bönderna, de skola kastas ut.

4 v.

Och när man äntligt kommer till en bondegård så stor
Så kommer där omkring mig både gammal ond och god
Iben bonden säger till pigerna gån och mjölken mina kor
Medan jag giver luffan ett par skor.

Inte roligt är det när man på vägen går
Och se hur bonden plöjer och även hur han sår
Jag lade mig i skuggan där gl solen brände så varm
Och jag slumrar förby jag är så arm.

Hälsingborg den 14/10 1913.
J Hellgren Wolontär N:o 6/13

Kärleksvisa

1:o

Hvart skall man sig en flicka finna
Så skön som Alpens fagra sos
För vi skall bygga oss en liten bana men var
Ja där näktergalen sina drillar slår drillar slår
Ja månen lyser så förtroligt
Ja bäcken prasslar stasten slår

Den vän jag ständigt har i tankarna
Ja den jag leva vill och dö
För vi Ska bygga oss en liten bana men var :|:

Wi skulle alle samman vandra
På livets förbestrådda stig, För vi ska bygga os en :|:

Wi skall ej skillijas ifrån varandra
Förän döden skiljer oss åt, Då skall vi bygga oss en :|:

Hälsingborg den 14/10 1913 J Hellgren

Förutsättning

För B styrkan vid fältmanöveret i Västergötland

Medan större delen af en östlig armé samlats vid svenska östersjökusten hava Trupper B. Tillhörande en västlig landstigit söder om Göteborg

För att möta denna landstigning koncentreras Trupper A.A. af östhären över Skövde och öfver Jönköping till Västergötland

Innan östhärens till Västergötland koncentrerade Trupper kunnat börja sina operationer hava Västtrupperna framträngt till linjen Borås Herrljunga vargämte äfven Wänersborg besatt af trupper från Westhären.

Westhärens I armé (B) har framryckt dels öfver Borås dels öfver Alingås

Östgötatrupperna hava Fingeras I armefördelningen besatt Borås Wänersborg Ett i underställd detachement tillhörande I armé är fingerat af Västhären.

Af de ingångna underrättelser rörande Östärens

Trupper framgår att en betydande härafdelning samlats i trakten af Warbäcka och Falköping

Trakten af Ulvåsahamn synes vara fri från fiender och ingenting syder på några truppförelser söder ifrån mot linjen Borås Jönköping.

Hälsingborg den 25 oct 1912.
J Hellgren Wakmästare

Georg Svensson Oskar Svensson
Arild Svensson

sid			
	Bojister	75	27 Odvin och Gerda.
1	2 Bohuslänsvisa	78	24 En fånges klagan
3	3 Krigarvisa	51	25 En mödars förmaning
5	4 Kärlekvisa		26 till sin dotter
7	5 Alpens ros	53	27 Du har diamanter.
10	6 Adel och Elisabeth	54	28 Björkens Hemlighet
12	7 En militär visa	56	29 Balens Drottning
15	8 Gardistvisa	62	30 Gjömans visa
17	9 Krigarvisa	64	31 Fången i Grindberg
19	10 Kärlekens fantasi	77	32 Den Vilseförda
	11 ~~Krigarvisa~~	75	33 Husaren Lauts
21	12 Husar visa	79	34 Dalsång
24	13 En krigares död	81	35 Gjömans sång
26	14 Svajseri flickan		36 Gjömanens återkomst
27	15 Luffarevisa	82	37 Gjömansvisa
29	16 Lifvets järnväg	83	38 Gjömans visa.
31	17 Gjömansvalsen	85	39 Gjömannes afsked
33	18 Konvaljens afsped	88	40 Den olyckliga brudens
34	19 Eskader hurlett	90	41 Kärleksvisa
38	20 Rövarepris	92	42 Kärleksvisa
40	21 De två flickorna	94	43 Kärleksvisa
44	22 Två drunknade flickor	96	44 Warnana visa
		98	45 Kärleksvisa

Rejister

sida		
100	46	En sjömanssvisa.
102	47	Två vänners öden
108	48	Kärleksvisa.
109	49	Den glada änkan
111	50	Sjömans visa.
112	51	En Herremans klagan.
114	52	Krigarevisa
116	53	Järnvägsarbetarens visa
120	54	Vi sjurdalen
122	55	Elin och Herremanen.
123	56	Gilevara visan.
126	57	Bondgenmisian
128	58	Skärgårdsflickan
130	59	Ael och Elisabet
133	60	Bölgans dotter
138	61	Kvinnans sjö
139	62	Alfrid och Anna
143	63	Militär visa.
146	64	Skeppet Skuldas undergång
149	65	Ameriha visa.
152	66	Idas klagan
155	67	Militärvisa
157	68	Stockholmsvisa.
159	69	Månstrålar valsen
160	70	Krogflickan.
161	71	Bevärings visa
163	72	Konvaljens afsked.
164	73	Två drunknade flickor
166	74	Sjömans visa.
167	75	Sjömanens afsked
170	76	Sjömanens återkomst
171	77	Kärleksvisa
172	78	En ynglings levnadslöden
177	79	Skogara
179	80	Den förtjuste skomakaren
180	81	Symamsällen.
182	82	En ny militär visa
186	83	Kärleksvisa
187	84	En vacker kärleksvisa
188	85	Den gryme fadern
192	86	Finska Walsen
194	87	Carolina
196	88	Lugn vilar Sjön
198	89	Jeanet i den gröna skog

199	90	Alfrid och Alfhilda
203	91	En vacker visa om Herr Peder
206	92	Kärleksvisa.
208	93	Elvsborgs visa.
210	94	Elin och kärremanen.
212	95	Wisperdalen
214	96	Wem är din vän
216	97	Hjalmar och Hulda.
223	98	Eskades komplett.
226	99	De drunchnade flickorna
227	100	Fröken Pia.
229	101	Husar Wisa.
230	102	Husar Wisa
232	103	Husar Wisa.
234	104	Lyckliga Stunder
236	105	Ett skeppsbrott på land.
237	106	Ibin lekamra och jag.
240	107	Knulliaden.
249	108	Vår Kökspiga
252	109	Kärleksvisa
254	110	Bölgans dotter
252	111	En sorglig händelse
263	112	Kärleksvisa.
264	113	Augusta.
266	114	Utställnings visa
268	115	Pallare visa
269	116	Finska Walsen

Calle Tiburska
Hälsingborg lyktigt.
2 1926
4 Grön
Hilding
Jo
Ent
Gust
Klett
5
Maj
Jo
Gustav
Jo
Maj
1928.
Köby
Asarör

Banka Bondekrog
Boktr D

J. Hellgren

[redacted]

Fru Wilma Svensson
Vallgatan 64.
Västerhaninge
Sverige

Fru Wilma Svensson

Fru Wilma Svensson
Vallgatan 67

Västerhaninge
Sverige.

1 Januari

2
33
70

00
231

2.31.

J. Hellgren

Västerhaninge.

med Vänskaplig hälsning

Georg Svensson

En döende yngling i främmande land.

1vers.
I feberhet längtan hans öga Mot avlägsna hembygden såg,
Men emellan honom och hemmet Det blånande världshavet låg.

2:vers.
Ack om jag blott hinner till kusten Där svalkande böljorna slå,
Nog skall jag få krafterna åter Och febern skall lemna mig då.

3:vers.
Men febern sig byter i yrsel Han ser då en skönare strand,
Vars like han aldrig har skådat Här nere i främmande land.

4:vers.
Den stranden vi glömma så ofta I jordlivets jäktande strid ,
Men underbart nära den var oss I barndomens lyckliga tid .

5:vers.
Framför sig han skådar den stranden Men också ett brusande hav,
Och förrän han hinner där över Han fruktar att finna sin grav.

6:vers.
Då ser han en farkost sig närma En ängel den för med sin hand,
Han tager den arme i båten Och styr mot den ljuvliga strand.

7:vers.
Och hur det än stormar och brusar Och vågorna gå i hans själ,
Han känner att striden är ändad Och alt uti Herren är väl,

8:vers.
Och slutligen brister hans öga Han går till den eviga frid,
Den Herren skall giva de sina Som kämpat i honom sin strid.

$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$

HÄLSINGBORG : .den 28/2. 1934.

ALLAN QVARFORDT.

Brudklädningen.

1:vers.

Ej jordisk glans kan stilla hjärtats strid
En kvavfull död kan blott här giva frid.
Så viskar döende en slocknad röst
En kvinna ung som saknar Jesu tröst.

2:vers.

All ångerns kval hon en gång bittert led,
Hon tänkte att till korset falla ned,
Men hennes far och mor de icke vill,
Att deras barn skall höra Jesus till.

3:vers.

En fest de ställa till med prakt och glans,
För deras själ ej större glädje fanns,
Och för att tysta andens milda röst,
Åt flickan gavs en klädning skön till tröst.

4:vers.

I dansens virvel drefs bekymmern bort,
Men på sin dödsbädd ligger inom kort,
Den arma flickan tärd av feberns glöd,
Och intet mer kan lindra själens nöd.

5:vers.

Hon ligger där i plågor utan tal ,
Hon säger mamma mins du än vår bal,
Min baldräkt tag nu fram jag beder dig,
Så vill jag säga vad den har kostat mig.

$$$

Brudklädningen.

6:vers.

Med fasans blick hon ser på klädningen,
Hon säger mamma mamma se på den ,
Och hör nu vad jag säger mins det väl,
Den klädningen har kostat mig min själ ,

7:vers.

När hon det sagt hon faller ner så matt,
Och livets fackla släks i dödens natt,
Föräldrarna vid bädden sårgsna stå,
Och se hur deras barn förlorat gå.

8:vers.

Föräldrar som lyssnar till min sång,
Säg haven i så till himmeln stält er gång,
All edra barn i kunnen visa hän,
Till Herren Jesus barnens sanna vän.

$$

H Ä L S I N G B O R G: den 28/2. 1934.

A L L A N Q V A R F O R D T.:.

Herr Smiths guldklimp.

Fru Smith hade skänkt sin herre och man en duktig pojke på 12 skålpund. Hon kunde ~~inte~~ i sin överväldigande glädje inte avhålla sig från att underrätta sina samtliga vänninnor om klimpens vikt och storlek. Styrelsen nådde slutligen en gammal vän i familjen som var välbekant med någon av lokalpressens ombud, vid nästa sammanträffande med ett par av dem, under den skrangaste hemlighet meddelade att Herr Smith funnit en guldklimp på

icke mindre än 12 skålpund. Utan dröjsmål skyndade de dit för att underrätta Herr Smith, men vid framkomsten fann man blott Fru Smith hemma, varför följande dialog utspann sig. Ombudet:- Bor Herr Smith här? Fru:- Ja, mina herrar. Omb:- Är han hemma? Fru:- Nej. Omb:- Vi har hört att Herr Smith funnit en guldklimp som vägde 12 skålpund. Fru som förstår skämtet Ja. Omb:- Kan ni visa oss stället precis där han funnit klimpen? Fru:- Jag vill ej gärna visa det då min man icke är hemma men om han medger det skall där

ske möta något hinder. Omb:-
Är håret långt härifrån? Frun:-
Ej då, förbrun mycket nära.
Omb:- Hur han arbetat på stället länge?
Frun:- Endast omkring 10 månader.
Omb:- Var Herr Smith den förste
som bearbetade hålet? Frun:- Ja,
åtminstone hör han det. Omb:- Är
arbetet svårt? Frun:- Ja lite att börja
med, men det blir bättre sedan.
Omb:- Är det gott om vatten?
Frun:- Alldels. lagom för att kunna
fortgå. Omb:- Har han nått botten
ännu? Frun:- Inte ännu men han
har varit mycket nära. Omb: Finns
det fler guldklumpar i håret. Frun:-

Säkert, bara grovan bearbetas flitigt
Omb:- Har Lars Smith arbetat i
~~grovan~~ grovan sedan klumpen kom ida grov
Fru:- Ney, inte ännu, men jag
sade åt honom i går kväll att det
var tid på att börja igen. Omb:-
Är det någon som hjälper åt med
arbetet? Fru:- Ney mest inte.
Omb:- Tror ni här har lust att
sälja grovan? Fru:- Ney säkert inte
ty han finner sin näje o att
arbeta där.

Ruby Thorsson Packgatan 15 tr- borg.
Tel: 1163.